"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al tineretului român naţionalist ortodox
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul II, Nr. 18, FEBRUARIE 2005 Apare la **jumătatea** lunii 10 000 lei

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

CUPRINS:

O DIVERSIUNE MAI MARE DECÂT TRIANONUL

În luna ianuarie în ţară s-a făcut mare publicitate **cazului "*Trianon*"**. Unii ştiu; celorlalţi le voi spune că a fost vorba despre un film documentar cu acest nume, adus în ţară de una sau de nişte asociaţii sau organizaţii maghiare din Transilvania, şi făcut public în săli de cinematograf din diverse oraşe cu multă populaţie maghiară.

Autorităţile au fost sesizate despre conţinutul acestui film care ar fi incitat la revizionism prin punerea în discuţie a Tratatul de la Trianon.

Dar ce este de fapt acest Tratat: după primul război mondial, Conferinţa de Pace s-a ţinut la Paris (de fapt, lângă Paris, la Verssailles), în care cei patru mari învingători: USA -- W. Wilson, Anglia - Lloyd George, Franţa - Georges Clemanceau, Italia - Vitorio Orlando, au stabilit condiţiile de pace.

România făcea parte din tabăra învingătorilor şi îi erau recunoscute imensele sacrificii materiale, dar mai cu seamă în vieţi omeneşti, precum şi rolul capital în desfăşurarea războiului, frontul românesc obligând inamicul să detaşeze o parte a armatelor de pe frontul de vest.

Intrarea noastră în război alături de Franţa, Anglia, Italia şi apoi USA era motivată de realizarea visului milenar de reîntregire a României în graniţele etnice. Bineînţeles, principalul obiectiv era cucerirea Transilvaniei, provincie istorică românească.

Pretenţiile teritoriale ale românilor au fost convenite cu Aliaţii în aug. 1916 şi, bineînţeles, urmau a fi puse în aplicare la sfârşitul victorios al războiului.

În plan european, urmările războiului au fost apariţia unor state noi, conform dreptului de autodeterminare a popoarelor "desprinse" din Imperiul Austro-Ungar (Cehoslovacia, Iugoslavia).

Modificarea unor graniţe, care în mod natural atrage după sine apariţia **Tratatului privind minorităţile naţionale**, semnat de România la Paris în 9 dec. 1919, cu articolul 6 care prevedea: ***"naţionalitatea română se va dobândi prin singurul fapt al naşterii pe teritoriul ţării"*. Dar România era "mai cu moţ": aveau şi articolul 7 care se referea în mod expres la evrei:** *"România se obligă a recunoaşte ca supuşi români, de plin drept şi fără nici o formalitate, pe evreii locuind în ţară pe teritoriile României"*.

Nota bene: era vorba de un număr de aproximativ 400 000 de persoane intrate în ţară într-o perioadă relativ scurtă de timp.

Este absolut evident că nici o altă ţară care lua parte la Conferinţa de Pace cu un statut oarecare nu a avut parte de un articol gen articolul 7 cu referire directă la evrei.

Întrebarea pe care ne-o punem acum, în perspectiva istoriei:
Cine, şi de ce se hotărâse împământenirea evreilor în România?

Să încercăm să răspundem pe rând la cele două întrebări.

1) Cine? Cine ar fi avut dreptul fără să încalce suveranitatea naţională, să hotărască acest lucru?

Singurii care puteam să hotărâm în respectul dreptului internaţional eram noi; mai departe am intra pe tărâmul dictatului.

Ce reprezenta preşedintele Wilson la Conferinţa de Pace de la Paris în afară de cobeligerantul USA?

Există sau exista o putere suprastatală care să decidă soarta popoarelor?

Departe de a fi un naiv, cum s-ar putea înţelege; dar dacă este chiar aşa, să credem că totul trebuie recepţionat ca o fatalitate sau ca împlinirea unei *profeţii*?

2) De ce? De ce în România? Bănuiesc, în primul rând datorită cunoştinţelor superficiale ale d-lui Wilson în ale geografiei şi istoriei; poate i se prezentase România ca o Patagonie ce trebuia colonizată.

Pe de altă parte, măcar cu ocazia tratativelor de pace, prin contactul direct cu delegaţia română, a putut vedea cu cine are de-a face.

Să ne gândim oare că fusese câştigat (nu am zis, Doamne fereşte, cumpărat) de cauza unei populaţii în dificultate?

Dar atunci de ce nu a împărţit acea populaţie în dificultate tuturor: se ştie dintotdeauna că era vorba de o populaţie harnică, inteligentă, care a dat de-a lungul secolelor dovada unei prezenţe benefice în mijlocul popoarelor în care a locuit.

Mai ales când a constatat opoziţia delegaţiei române, de ce nu a schimbat destinaţia refugiaţilor?

Un singur răspuns: lucrurile erau plănuite dinainte!

Ion I.C. Brătianu refuză să semneze "Tratatul minorităţilor" care ne obliga prin art 7 un lucru imposibil de suportat într-o ţară distrusă de război, ea însăşi înfometată, ruinată economic etc.

Încercând să mai câştige timp, demisionează la 12 sept. 1919, urmând două guverne: gen. Artur Văitoianu şi apoi Alexandru Vaida Voevod. Acesta intră în masonerie în ideea că va putea să folosească influenţa internaţională a acesteia pentru a se semna totuşi Tratatul de Pace fără art. 7 şi în forma Convenţiei cu Antanta din aug. 1916, la intrarea în război.

Dar ce se întâmplă între timp: pe 16 apr. 1919 armata ungară bolşevizată

(continuare în pag. 2)

Nicador Zelea Codreanu

(continuare din pag. 1) **O DIVERSIUNE MAI MARE DECÂT TRIANONUL**

condusă de Bela Khun atacă armatele române staționate în Munții Apuseni.

Românii contraatacă și resping armata ungară până la granița imaginară convenită cu Antanta în aug. 1916, la începerea războiului (după cum am mai amintit).

La 20 iulie ungurii atacă din nou, dar de data aceasta contraofensiva română nu se oprește decât la Budapesta pe care o cucerește la 4 aug. 1919, gonind pentru mult timp din inima Europei bolșevismul exportat de ruși care pusese laba pe țara vecină.

Ca și în decursul istoriei, când Țările Române erau prima barieră în calea expansionismului otoman și nu numai, și acum destinul ne dăduse tot nouă ocazia de a salva Europa de invazia comunistă.

Să lăsăm armatele române să păzească în continuare Budapesta și să ne întoarcem la tratativele de pace de la Paris.

În timp ce se stabileau liniile principale ale Tratatului, în paralel se lucra la tratativele de pace cu țările beligerante, în speță pentru noi cu Ungaria și cu Bulgaria.

Pentru tratatul cu Bulgaria, subsecretarul de stat, americanul Frank Pock avea aceeași dispoziție de la șeful său Wilson: să ne amendeze pentru că nu se semnase Tratatul Minorităților, oferind o parte din Dobrogea bulgarilor, foști aliați ai Germaniei, perdanți în război.

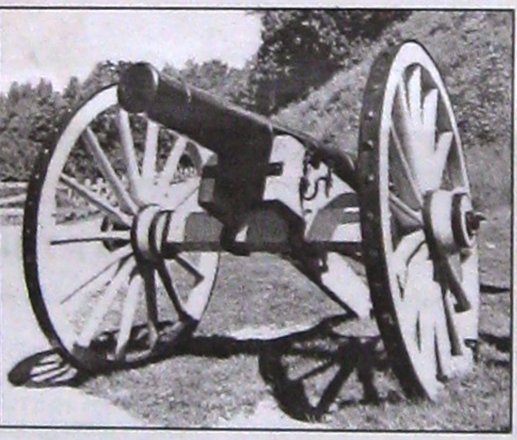
Acest lucru era inacceptabil prin absurditatea lui, încât partea engleză și franceză la tratative au replicat cu duritate că așa ceva nu este posibil, **granița sudică a Dobrogei rămânând cea stabilită după războiul din 1913.**

Dar să ne întoarcem la Trianonul nostru.

Același președinte al USA, Woodrow Wilson, la 31 mai 1919 ne atrăsese atenția că nu vom primi teritoriile stipulate în Convenția de la intrarea în război dacă nu vom semna Tratatul Minorităților. În același timp se pornește o campanie generală de intimidare a delegației în ideea de a forța retragerea trupelor române de la Budapesta. Se trimit acolo personalități și comisii pentru a constata "atrocitățile" comise de armata română, **dar totul se izbește de hotărârea noastră de a nu ceda nici un pas până când nu se recunosc drepturile noastre legitime teritoriale, până când nu vom avea Tratatul de Pace cu Ungaria semnat.**

Apare între timp o **altă problemă: stabilirea granițelor cu Iugoslavia.**

Am căutat în "*Istoria românilor*", vol. VIII, să găsesc numele conducătorului delegației iugoslave la Paris, căci îl uitasem. **Am constatat cu stupoare că în cea mai titrată istorie, editată de Academia Română, nu se scrie nici un rând despre disputele pe care le-a avut delegația română în această chestiune.**

Este de notorietate faptul că pretențiile Iugoslaviei au fost de a include în interiorul granițelor naționale, în afară de Banatul sârbesc, și Banatul românesc.

Știți care a fost reacția României? Fermă și clară: dacă nu se semnează tratatul româno - iugoslav în termenii propuși și Iugoslavia nu își retrage aceste pretenții total nejustificate, în opt ore armata română va ocupa Belgradul. Specificăm că aceasta era distanța între armatele române din Budapesta și Belgrad.

Amenințarea și-a făcut efectul și delegația iugoslavă a semnat tratatul cu granița pe care și astăzi o are cu noi.

Revenind la tratatul cu Ungaria, delegația americană se angrenează cu fiecare ocazie: problema Bucovinei la Tratatul cu Austria, problema Basarabiei, a Dobrogei, a Transilvaniei - într-o luptă împotriva intereselor României, demnă de o cauză mai bună, și aceasta tot din același motiv.

În plus, încearcă să propună o altă graniță, diferită de cea actuală, prin care se dădeau Ungariei județele Arad, Bihor, Sălaj și Satu Mare.

În același timp, la Paris se discută chiar posibilitatea trimiterii unui corp expediționar pentru a izgoni armatele române din Budapesta.

Lumea era sătulă de război și această idee nu a putut să prindă viață, căci ar fi trebuit să se întoarcă la o stare de lucruri pe care de abia o eliminaseră din viața Europei: un alt conflict armat. Cine îndrăznea atunci să facă o nouă mobilizare etc.?

Marile puteri au trebuit să accepte situația de fapt; în final, Tratatul de Pace de la Trianon a fost semnat la 4 iunie 1920 de către Titulescu și Ion Cantacuzino.

În mintea românilor au rămas niște semne de întrebare; s-au făcut tot felul de speculații în legătură cu motivele care l-au determinat pe W. Wilson, președintele Statelor Unite, dar și al Conferinței de Pace de la Paris, să fie atât de hotărât să împământenească în Romania cele câteva sute de mii de evrei care fugiseră din Rusia sovietică, din Ucraina antisemită, din sudul Poloniei (Galiția). Repet: Ce reprezenta România în ochii și mintea președintelui american, și ce reprezenta România în mintea imigranților evrei? Sunt întrebări la care nu se va răspunde probabil niciodată.

Dar revenind la Trianon și la titlul acestui articol:

De ce fac afirmația că readucerea pe tapet a problemei tratatului de pace din 1920 reprezintă o diversiune - în primul rând ne avertizează încă o dată că problema Transilvaniei a rămas încă "problemă" în mintea multor maghiari din România și din alte părți, și că mocnește ca un foc ce nu a fost stins niciodată.

Diversiunea este încercarea anumitor cercuri de a prezenta revenirea Ardealului la patria-mamă ca pe un joc al cancelariilor europene după primul război mondial.

Nimic mai fals, căci se omit cu bună știință și cu ostentație două lucruri de importanță capitală:

1) Că de fapt **nu războiul ne-a legitimat reîncorporarea Transilvaniei la România, ci realitățile istorice și prezența neîntreruptă pe teritoriul acestei provincii a unei majorități zdrobitoare a românilor, cu toată politica odioasă de teroare și desnaționalizare practicată de oficialitățile maghiare de-a lungul secolelor; se ascunde faptul că poporul român își are izvoarele și originile înăuntrul lanțului carpatic.** Dezvoltarea teritorială a avut loc, în sensul organizării statale, prin descălecatul dinspre Transilvania către Moldova și Muntenia.

2) **Cu toate că am fost în tabăra câștigătorilor primului război mondial** și am fi avut tot dreptul la compensații, atât prin imensele sacrificii, cât și prin Înțelegerea cu puterile Antantei făcută în aug. 1916 privitor la condițiile de intrare în război a României, **dacă ar fi fost după cancelariile apusene, cel puțin o jumătate din Ardeal nu ar fi fost acum în granițele noastre; la fel Dobrogea care de fapt și de drept nu avea nici în clin nici în mânecă cu acel război, Banatul românesc era la sârbi**, iar Basarabia nu ar fi revenit după război la matcă.

Atenție: Armata română, renăscută după război ca pasărea Phoenix, și-a impus punctul de vedere și a făcut România Întregită. Opinca țăranului român, cum spunea un mare om de cultură român, **a bătut la Budapesta, a curățat Basarabia de bandele de dezertori și activiști bolșevici, a pus cancelariile apusene în fața unor fapte împlinite care le-au lăsat fără replică.**

Domnilor care vă ocupați dintotdeauna cu denaturarea istoriei, cu atribuirea a tot felul de vinovății acestui popor, nici ne-am însușit, de când a apărut ea pe lume, religia lui Iisus Hristos. Și știți ce ne învață această religie? Că adevărul iese întotdeauna la suprafață ca untdelemnul în apă.

Prezentarea filmului având ca subiect "Trianonul" reprezintă confirmarea faptului că sunt destui etnici maghiari în România hotărâți să mențină o stare de tensiune cu românii, lucru condamnabil și împotriva cursului lucrurilor (apropos de Europa unită și altele).

Aveți idee ce s-ar fi întâmplat dacă românii ar fi avut un asemenea comportament? Cinstita Europă și America ar fi sărit în sus, arătând cu un deget acuzator spre un popor român xenofob; dar dumnealor, când nu vor, "n-aude, n-a vede".

Reacția oficialităților române a fost, ca de obicei, pe lângă țintă: Vezi, Doamne, c-au proiectat filmul fără autorizație și alte chestii administrative, fără să sublinieze suficient latura politică.

Dacă mă întrebați pe mine ce aș fi făcut: făceam un film cu ocuparea Budapestei de la 4 aug. 1919 și îl difuzam în Ungaria! "E bine"? Dacă s-ar răspunde totdeauna cu aceeași monedă, ar sări în ochii tuturor că suntem tratați ca o țară "second hand".

Fără nici o legătură sau aproape fără nici o legătură, mi-a venit în cap relatarea din presă că într-o localitate din Iugoslavia, ținutul Timocului, s-a dat un ultimatum să fie demolată singura biserică ortodoxă românească. În acel ținut locuiesc 300 000 de români. Dacă iar mă întrebați, eu, ca stat român, trimiteam o notă statului sârbo-muntenegrean: că la prima cărămidă desprinsă din acea biserică, băgăm buldozerele în biserica sârbească din Timișoara sau de nu știu unde. Restul considerentelor în legătură cu cazul sunt apă de ploaie.

Puțină lume știe care este realitatea cu "Trianonul", de aceea am găsit că este necesară această precizare.

Partea tristă a lucrurilor este că **politicienii și factorii hotărâtori ai vieții publice din actuala Românie sunt atât de preocupați de politică în sensul păstrării scaunului, încât nu sunt capabili de a face o politică românească de perspectivă. Pentru ei perspectiva se reduce la patru ani, după care potopul!** Sunt încă incapabili să-și închipuie că acest greu încercat popor român trebuie ridicat, trebuie educat, trebuie pus în legătură cu adevărul și cu adevărurile. **Acești politicieni sunt mult mai preocupați de a face temenele nesfârșite puterilor lumii**, cei văzuți cei nevăzuți, **în speranța unui mandat în plus.**

Ca și în perioada interbelică, **acești politicieni sunt dispuși, pentru un fotoliu sau un împrumut, să se pună la dispoziția oricui, chiar împotriva intereselor naționale cele mai evidente.**

Urmarea, printre multe altele: înghițim orice – diversiuni, provocări, acuzații de holocaust, dărâmări de biserici românești, poveri insuportabile financiare pe omul de rând, spor demografic negativ etc.

Știu ce veți zice: că asta vede toată lumea. De acord! Dar deocamdată **soluția este să învățăm din greșelile și neîmplinirile trecutului, să monitorizăm cu atenție prezentul, să sancționăm măcar verbal prostiile și tâlhăriile, și să căutăm formația politică dispusă și capabilă să îndrepte răul din țara românească!**

P.S.: Am văzut filmul la "Marius Tucă Show".

Atenție! Este o încercare cinică de intoxicare a opiniei publice internaționale. Omiterea, fără nici o jenă, a unor evenimente hotărâtoare în desfășurarea lucrurilor, smulge cu brutalitate masca intențiilor bune.

Participanții români la emisiune au înghițit o gălușcă fără să clipească, punându-și întrebarea dacă filmul a fost făcut pentru români sau pentru unguri.

Nici, nici! Este făcut pentru o Europă naivă aparent sau neinteresată.

ANUNȚ: Acțiunea de colectare a materialului necesar confecționării bustului din bronz al Căpitanului **se încheie în MAI 2005.** Cei care doresc să facă **donații de material sau bănești** sunt rugați să se adreseze **secretarului nostru de redacție**, Nicolae Badea, **la adresa indicată pt. abonamente (în ultima pag.).**

MIŞCAREA, FAULTATĂ DUR DIN SPATE

La sfârşitul lunii trecute postul de radio BBC anunţa că o organizaţie a evreilor din S.U.A. a reclamat nerespectarea Ordonanţei de Urgenţă din 2002 privind organizaţiile fasciste, rasiste, xenofobe.

Această reclamaţie a avut ca **pretext** o întâlnire a "Noii Drepte" cu alte "noi drepte" din lume şi cu alte drepte sau stângi, mai şubrede sau mai puţin şubrede.

De aici au pornit atacurile **evreilor care reclamau mulţimea de ziare şi reviste legionare, afişe, cărţi şi emisiuni pe temă legionară.**

Dar Dumnezeu este deasupra! Mulţimea aceea de ziare şi reviste legionare se reduce la trei: *Cuvântul Legionar*, *"Obiectiv Legionar"* (mai degrabă antilegionar) şi simista *"Permanenţe"*. Alte două publicaţii se vor a avea legătură cu Mişcarea, dar nu au: *"Puncte cardinale"* şi *revista noilor dreptaci*. Afişe, de asemeni, sunt exasperant de "multe": în afară de cele de la Universitate, tot oraşul este plin cu afişe maneliste sau ale epocii moderne! Cărţile sunt, de asemeni, peste tot, dar nu sunt legionare; cât despre emisiuni putem spune că sunt o grămadă, de duzină, cu fel de fel de vedete despre care nu crede nimeni că ar avea vreo legătură cu viaţa legionară!

Prin urmare, să zicem "acuzaţii" false.

Să vedem dacă sunt într-adevăr acuzaţii.

Ordonanţa din 2002 se referă exclusiv la *"interzicerea organizaţiilor şi simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob şi a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârşirea unor infracţiuni contra păcii şi omenirii"*.

E Mişcarea Legionară fascistă, rasistă, xenofobă sau promovează ea criminali de război?

Nu e fascistă pentru că nu promovează totalitarismul, ci ideea de autoritate, nu e rasistă sau xenofobă pentru că nicăieri Căpitanul nu a spus "urâţi evreii" sau "omorâţi evreii", iar despre criminalii de război e ilar a aduc vorba.

Aşadar, acuzaţiile comunităţii evreieşti din S.U.A. se dovedesc a fi invenţii!

Există totuşi o problemă: ce au ei cu viaţa noastră?

În toată istoria legionară şi nelegionară (adică a lui Sima) nu există nici un evreu omorât de legionari. Dacă prin absurd ar exista aceste victime, de ce nu li se publică numele (aşa cum se ştiu numele legionarilor omorâţi în sept. 1939)?

Dimpotrivă, este cunoscut episodul în care Căpitanul a avut respect nu faţă de nişte evrei anume, ci faţă de iudaism în general. Mă refer la momentul în care trenul ce-i ducea pe legionari spre Iaşi a rămas în gara Siblea din cauza înzăpezirii, pentru mai multe ore. Atunci o echipă de legionari din Râmnicu Sărat a adus alimente călătorilor, iar Căpitanul, din respect pentru religia mozaică, a ordonat celor ce împărţeau hrana ca evreilor să li se dea doar brânză şi nu slănină (notele unui evreu din România, S. C. Cristian, *"Patru ani de urgie"*).

Un alt episod important din acest punct de vedere este cel al întâlnirii Căpitanului cu viitorul rabin al Genevei, Alexandru Şafran, la 11 febr. 1937. Iată ce spune rabinul în cartea sa *"Karl Marx antisemit"*, despre sfârşitul întrevederii: *"Adevărurile lui şi ale mele, ardeau, chinuiau gând şi suflet, cerşindu-şi răspunsuri, argumente, pentru a ne despărţi ca prieteni. Venisem la el cu sinceritate. Îl văd cum se ridică, îmi întinde mâna şi îmi spune:*

<<Am avut mare plăcere de întâlnirea noastră. Nu ştiu dacă am rezolvat probleme, dar am învăţat fărâme din taina infinită a credinţei.

Eu n-am venit să provoc ură sau răbufnire. Mi-e sufletul curat. Nu ştiu dacă toţi legionarii gândesc ca mine. Dacă un evreu a fost lovit sau rănit ori jignit pe plan moral, iartă-i pe răufăcători. Ei nu-s decât oameni, poate chiar buni creştini. Nu pe omul superior încercăm noi să-l şlefuim, ci pe omul-om.>>

Am plecat. Am cântărit mult ultimul lui răspuns. Am văzut în trăirea lui un început de logică.

Apoi a venit tăvălugul: Codreanu a fost ucis din ordinul lui Carol al II-lea.

Nu ştiu dacă am procedat bine redând această convorbire cu Căpitanul. *Am vrut ca să se vadă ideile unui conducător politic care a plătit cu viaţa pentru convingerile sale, trăgând după el mase nevinovate, însetate şi ele după o bucăţică de dreptate"*.

Căpitanul îi spune lui David Şafran să-i ierte pe legionari dacă vreun evreu a fost doar *"lovit sau rănit ori jignit"*! Ce sens mai are să discutăm despre "antisemitismul" Căpitanului?

La puţin timp după apariţia acestei cărţi, rabinul Şafran şi-a pierdut calitatea de rabin al Genevei. Ce chestie ciudată? Am aflat că rabinul e rabin pe viaţă. Într-adevăr, aşa cum se temea, *"nu a procedat bine redând această convorbire cu Căpitanul"*! Să fi demonstrat el oare că Mişcarea Legionară nu-i duşmanul evreilor?! Dureros adevăr (nu pentru noi)?

Mişcarea Legionară a luat naştere ca un luptător pentru neamul românesc şi împotriva duşmanului acestui neam. Dacă vreun străin a venit pe pământul acesta cu gând rău, apoi vina este numai a lui pentru faptul că nu este agreat de locuitorii acestui pământ.

De ce nu au devenit evreii aproape niciodată români (şi nu mă refer la religie)? De ce nu am citit sau auzit vreodată: "Eu, X, român evreu, îmi iubesc ţara, România, şi pe fraţii mei români cu care muncesc cot la cot"? De ce ne jignesc - de exemplu acum, ei postând în faţa sinagogilor de la Sf. Vineri şi Piaţa Romană maşini ale S.R.I.-ului? Ce suntem noi, terorişti, nazişti? Eu mă simt profund jignit şi consider această atitudine ca rasism din partea evreilor: ei sunt cei superiori ce merită a fi păziţi, iar noi, ceilalţi, suntem masa mediocră a rasei inferioare.

De ce nu suntem şi noi păziţi împotriva haitelor de huligani, de rock-eri tip "Noua Dreaptă" care se adună prin baruri, se îmbată şi-şi fac chef de bătaie cu ţiganii? De ce nu este eliminat acel "Combat 18" de pe Internet, care se declară neonazist? Şi, mai ales, de ce întotdeauna alţii decât noi dezgroapă, de fapt, securea războiului?

Aşadar, nu ne mai acuzaţi de rasismul nostru inexistent, afirmându-vă pe faţă atitudinea de rasă superioară, nu mai faceţi emisiuni vorbind de "bestiile" legionare, când partea cealaltă nu a fost nici măcar invitată. Nu mai vorbiţi în cărţile cu subiect "Mişcarea Legionară" despre antisemitism sau mici "progromuri" când ele nici măcar nu există. De ce sunt aceste cărţi pline de "filosofie" care năuceşte cititorul, când ar trebui să fie pe înţelesul tuturor?

Chiar dacă spusele mele nu au mişcat nimic în sufletul vostru, să ştiţi însă că legionarul niciodată nu-l va urî pe evreu, maghiar, ţigan sau oricare altă naţie. Legionarul este astfel făurit încât dragostea creştină să-l domine. El nu-şi va urî niciodată duşmanul, dar va avea întotdeauna grijă să-i bareze intenţiile necurate.

Ştefan Buzescu

student, 19 ani

***

ÎN HAINE NOI

Chiar de la apariţia primului număr al revistei am fost conştienţi de marea discrepanţă dintre conţinutul publicaţiei şi aspectul său grafic.

Dacă materialele publicate au fost apreciate, în egală măsură, atât de legionarii vechi, cât şi de publicul larg, de vârstnici şi de tineri, înfăţişarea lăsa mult de dorit. Calitatea articolelor care au apărut de-a lungul a 16 numere era umbrită de aspectul mai mult decât modest.

Lipsa acută a resurselor financiare ne-a determinat, fireşte, să "ne întindem cât plapuma", aşa că am apelat la o tipografie cu utilaje anacronice, datând din preajma primului război mondial. De aici calitatea precară a imprimării, mai ales a fotografiilor - cenuşii şi fără contur.

Însă de la numărul trecut cititorii au putut remarca schimbarea revistei în bine din punct de vedere grafic: format modern, tabloid, câştigând astfel spaţiu, litere clare, fotografii alb - negru cu contrast, şi patru pagini color. Desigur, schimbarea la faţă a revistei a necesitat cheltuieli mai mari de tipărire, dar credem că efortul material făcut merită cu prisosinţă: va atrage atenţia cititorului şi va avea efecte benefice în stabilirea tirajului (care sperăm să fie din ce în ce mai mare).

O altă îmbunătăţire pe care am făcut-o "din mers": nu mai sunt aşa de multe greşeli de corectură.

Suntem un colectiv de redacţie foarte mic (nu depăşim degetele unei singure mâini), membrii colectivului **au serviciu sau sunt studenţi - timpul liber este deci limitat**, dar toţi lucrează cu multă pasiune şi dăruire, fac **muncă benevolă**, nefiind retribuiţi nu măcar, din când în când, premiaţi. **Acelaşi regim îl au şi colaboratorii externi, foarte puţini şi ei.** Dar asta este situaţia, nu avem ce face, nu putem publica orice. **Sperăm că vor colabora, în viitor, şi alţi cititori care apreciază *Cuvântul Legionar*.**

Pe parcursul a 18 numere am abordat toate genurile gazetăreşti: editoriale, documentare, interviuri, reportaje, analize, prezentări de carte - ba şi un gen astăzi (din păcate) pe cale de dispariţie, anume pamfletul.

Pentru acest an am stabilit, în linii mari, sumarul numerelor următoare:

Ca şi până acum vom căuta să venim cu articole inedite - bunăoară vom vorbi despre proza compozitorului legionar Nelu Manzatti, îl vom evoca pe comandantul legionar Sergiu Florescu, directorul ziarului "România Creştină" apărut la Chişinău în anii '30, vom scrie despre comitagii din Cadrilater cu raidurile lor criminale; despre poetul Vasile Militaru, despre crimele din 1940 ale poliţiei secrete bolşevice în oraşul Cetatea Albă; despre Chişinăul din anii 1941 - 1944 - şi multe altele.

Vom căuta să mărim numărul articolelor ancorate în actualitate.

Vom lua atitudine, ca şi până acum, împotriva aspectelor negative ale societăţii actuale, împotriva ticăloşiei care se dezvoltă galopant astfel că, în câţiva ani, lehamitea va ajunge să fie generală. Cine să se mai revolte dacă foarte mulţi conducători au fost şi încă sunt corupţi? Prefăcătoria este dezgustătoare, zâmbetul a fost înlocuit de grimasă, strada este dominată de indiferenţă şi cruzime, care sunt speculate la maximum de mass-media, iar cu asemenea forme şi fond şansele ţării de a evolua sunt ca ale mielului de Paşti.

Aşteptăm din partea cititorilor să ne sugereze şi alte teme pe care să încercăm să le abordăm.

Şi încă ceva, poate mai puţin plăcut, pentru o foarte mică parte din cititori. Nu vom mai trimite ziare gratuit în ţară şi străinătate. "Strângem şurubul" pentru că nu ne dau banii "afară din casă". **Soluţia cea mai adecvată: abonamentul anual, garanţie sigură a primirii ziarului la domiciliu; la rândul nostru, vom şti pe ce resurse ne bazăm.** *Ziarele gratuite trimise au vrut să fie un salut, la care însă - în unele cazuri - nu am primit răspunsul aşteptat: o scrisoare sau un apel telefonic de mulţumire, câteva cuvinte de apreciere sau de critică; nimic. Şi atunci de ce să continuăm într-un mod unilateral?*

Aşteptăm cât mai multe strângeri de mână, mai ales din partea prietenilor şi a românilor adevăraţi: vom fi astfel mai puternici şi mai cunoscuţi. Barometrul este tirajul revistei, pe care îl vrem cât mai mare.

Redacţia

PRIN EGIPTUL ANTIC

Ţara arabă din nordul Africii este cea mai vizitată de turiştii din toată lumea, cu toate că 90% din supraf. de 1.002.000 km^2 e reprezentată de deşert care este locuit de mai puţin de 1% din populaţie. Interesul pentru Egipt se datorează faptului că a dat naştere uneia din cele mai vechi şi mărețe civilizaţii, datând din urmă cu peste 5000 de ani.

CAIRO

Cairo, o metropolă cumplit de gălăgioasă, ce numără peste 17 milioane de locuitori, este poarta de intrare în ţară, având un aeroport cu flux intens de călători, avioanele aterizând sau decolând la interval de 20 de minute.

Îmi este greu să-l caracterizez oraşul pe care l-am vizitat timp de 3 zile, contrastele fiind, la orice pas, izbitoare.

Circulaţia este foarte dificilă: alături de maşini luxoase întâlneşti hârburi vechi şi mici căruţe trase de cai şi mai cu seamă de măgăruşi.

Peste artera principală a oraşului a fost construită o alta care obturează panorama blocurilor şi transformă în infern viaţa locatarilor din pricina zgomotului şi a aerului viciat care vara depăşeşte temperatura de 45^0 C.

Cairo e iubit şi detestat în egală măsură; unii îl denumesc "mama lumii" (un personaj din poveştile celor "*1001 de nopţi*" spune: "*Cine nu a văzut oraşul, nu a văzut lumea.*")

Este dificil să vizitezi oraşul de unul singur, chiar dacă ai un ghid turistic în mână, pentru că aproape totul este inscripţionat în limba arabă: numele străzilor, al majorităţii firmelor mici şi mijlocii, preţurile.

Limbile europene de largă circulaţie nu sunt cunoscute de către comercianţi, de aceea, dacă vrei să te tocmeşti o faci cu greutate, cu ajutorul creionului.

Comerţul ambulant este impresionat: se vând sarailii cu nucă şi miere, orice fel de suc la pahar, gumă de mestecat, fel de fel de ţigări, fesuri roşii cu şnur negru, pantofi şi sandale (care după o săptămână de purtat se aruncă la coş), parfumuri contrafăcute, apă în doniţe de lemn (în care se pun şi câteva... roşii), filme foto - ce vrei şi ce nu vrei.

Insistenţa devine agresivitate, eşti implorat să cumperi ceva: cel care îţi oferă marfa de o jumătate de dolar îţi spune că are mulţi copii acasă şi că Allah te va binecuvânta dacă vei cumpăra! Scenariul se repetă din metru în metru.

Peisajul străzii cumplit de aglomerate este halucinant, te ameţeşte şi te surzeşte, dar nu o să-l uiţi niciodată.

Hotelurile sunt numeroase, multe ultramoderne, cu înălţimi apreciabile, cum ar fi *Ramses Hilton*, *Cleopatra* şi altele, toate amplasate pe malurile **fluviului Nil** care taie capitala în două.

Moscheele sunt numeroase şi de mari dimensiuni. Printre acestea se află ***Al Azhar*** (cu splendide minarete care atrag studenţi musulmani din toată lumea), ***Anmar*** (o chintesenţă a ingeniozităţii arhitecţilor, cu fântâni situate în curţi interioare, cu tavane înalte şi morişti pe acoperiş pentru a se opune căldurii înăbuşitoare a lungilor veri caireze).

Cairo are mai multe **bazaruri** decât Itanbulul, cele mai multe fiind în vechile cartiere. Presat de timp, m-am limitat la a vedea doar unul, cel mai renumit: *Khan Al Khalili*, întemeiat de un emir mameluc în 1382. Străzile înguste şi acoperite ale *Khan*-lui continuă să furnizeze articole manufacturiere !bine şi ocazional lucrări de artă, cu toate că multe obiecte ca: papirusuri, covoare, lucrări aplicate, se procură în condiţii mai bune din alte părţi. Se găsesc bijuterii din aur cu pietre artificiale şi obiecte migălos lucrate din aramă şi alamă.

Dintre multele **muzee** cel mai faimos, renumit în toată lumea, este ***Muzeul Egiptean de Antichităţi***. Comorile arheologice datând de chiar 5000 de ani trezesc oricărui vizitator admiraţia.

Cel mai mult se zăboveşte în faţa exponatelor descoperite în mormântul faraonului **Tuthankamon** şi în faţa celor din mormântul altui conducător al statului antic, **Hetepheres**. Mii de opere de artă constituie mândria muzeului, printre care şi statuia unei fete nubiene cu un singur cercel, statueta aurită a lui **Ptan** şi hipopotamul din faianţă albastră, după care s-au făcut reproduceri ce se vând în toată lumea. În camera mumiilor sunt marii faraoni **Seti I, Ramses al II-lea** şi **Tuthomossis al IV - lea**, descoperiţi în 1875 în faimoasa *Vale a Regilor*.

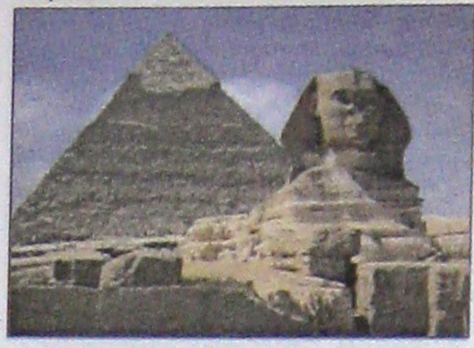
Străzile din jurul celui mai vizitat muzeu din Cairo sunt comerciale, aici funcţionând aproape non stop sute de magazine şi unităţi de alimentaţie publică de cele mai diferite profile. Cele mai solicitate sunt restaurantele care oferă o gamă largă de preparate calde şi reci, pe bază de legume şi carne tocată. Arabii vorbesc tare şi mănâncă cu degetele, preferând vinetele şi *kibeh*-ul (o chiftea de grâu umplută cu carne), iar ca desert susanul pregătit în reţete originale.

Câteva localuri de lux oferă seara programe de *Raks Sharki*, dansul oriental din buric. Se pune o întrebare firească: cum poate o societate islamică conservatoare să tolereze femei purtând bikini acoperiţi cu monezi de aur, făcând gesturi provocatoare în public? Răspunsul cel mai adesea auzit este că dansul din buric este tradiţional, nativ, şi mai vechi chiar decât Islamul. Un alt răspuns este că toată lumea îl dansează: de la participanţii la nunţi şi petreceri, până la copiii de pe stradă.

GIZEH

Un lung bulevard, pe nume *Shari Al Ahram*, te duce din oraş la **piramidele** din Gizeh, unicele supravieţuitoare dintre cele şapte minuni ale lumii antice.

Cea mai mare din cele trei este cea a lui **Khufu**, înaltă de 150 metri, încorporând 23 milioane de blocuri de piatră ce cântăresc în medie 21 tone! Se poate vizita interiorul, care te fascinează prin ingeniozitatea cu care au fost concepute galeriile lungi de zeci de metri.

O a doua piramidă este cea a faraonului **Kefren** (2589-2566 I.HR), iar a treia a urmaşului acestuia, **Menkaure** (2532-2504 I.HR).

Dar aici, pe platoul deşertic de la Gizeh, cele mai multe fotografii se fac în faţa **Sfinxului**, o zeitate cu trup de leu şi chip omenesc.

Însă cunoaşterea adevăratului Egipt antic nu se poate face limitându-te la vizitarea aceste locuri: trebuie neapărat să faci o croazieră pe Nil, pentru că toate obiectivele care îţi taie respiraţia se află pe malurile acestui fluviu.

CROAZIERĂ PE NIL

Croaziera începe de la **LUXOR**, aflat la 675 km depărtare de Cairo, excursia fluvială fiind calea ideală pentru vizitarea minunatelor monumente din Egiptul de Sud.

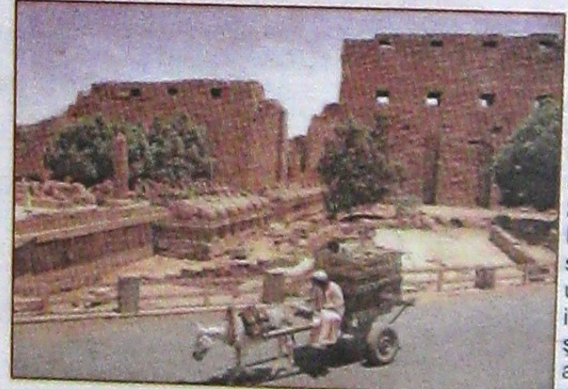
Nu cred că există pe lume o plimbare mai frumoasă cu vaporul, de fapt un hotel plutitor, elegant, cu restaurant, bar şi piscină, unde se face plajă şi baie, urmărind în acelaşi timp "defilarea palmierilor", a dealurilor aride, a satelor sărace care au case din lut, fără acoperiş, unde stau laolaltă atât oamenii cât şi măgarii.

Petrecerile pe aceste vapoare de croazieră se ţin seară de seară, sunt romantice şi elegante, dar rezervate, nu se sare peste cal.

LUXOR este denumirea arabă a TEBEI care a cunoscut gloria între 1570-1070 I.HR, fiecare faraon construind mărețe temple şi morminte.

Zeul cel mai venerat era ***RA***, zeul *Soare*, care, împreună consoarta sa *Mut* şi fiul său *Khonsu*, a format triada tebană.

În cinstea acestor zei s-au întemeiat **două complexe de temple extraordinare, la KARNAK şi la LUXOR.**

Complexul de temple de la KARNAK constituie cel mai copleşitor dintre toate monumentele Egiptului. Aria vastă a templului de la KARNAK se întinde pe o supraf. de 25 ha şi conţine 20 de temple mai mici. Karnak, numit şi "cel mai select dintre palate", era unul dintre cele mai importante centre religioase şi intelectuale ale antichităţii, şi timp de peste 13 secole faraonii au fost mândri să contribuie la sporirea minunăţiei acestuia.

În centrul LUXORULUI se află Templul cu acelaşi nume, relativ lung prin cei 320 m ai săi. Cea mai mare parte a sa a fost construită de un singur faraon, **Amenhotep** (1386-1293 I.HR).

De aici, traversând Nilul şi navigând pe malul lui în aval, se ajunge la nişte munţi de calcar având o nuanţă de roz rar întâlnită, în al căror interior, pe o supraf. de 4 km, se află marile temple mortuare ale faraonilor, cunoscute sub numele de **VALEA REGILOR**.

Aici, în mormintele săpate în stâncă erau îngropaţi faraonii, împodobiţi cu aur şi bijuterii. Există **62 de morminte principale** şi indubitabil mai sunt câteva care aşteaptă să fie descoperite. Ultimul a fost descoperit în mai 1995, fiind cel mai mare de până acum şi având cca. 110 încăperi, dar cel mai frumos mormânt aparţine **regelui-copil Tuthankamon** (1334-1325 I.HR), descoperit în 1922: avea, printre altele, un cor aurit, scaune şi taburete acoperite cu foiţe de aur, vase de alabastru, arme, sandale şi masca mortuară din aur (care se află acum la *Muzeul Egiptean* din Cairo).

Soţiile faraonilor au fost înmormântate în ***Valea Reginelor***, cel mai celebru mormânt fiind al lui **Nefertari,** iar în altă zonă se află **mormintele nobililor**, peste 400, dar mici şi mult mai "lumeşti".

Dintre templele de la suprafaţă cel mai splendid este al lui **Hatshepost** (1498-1483 I.HR.), amplasat într-un spectaculos amfiteatru natural, iar "la concurenţă" cu acesta se află reşedinţele mortuare ale lui **Ramses al II-lea** (1279-1212 I.HR) şi **Seti I.**

Continuându-şi croaziera pe Nil, turistul mai face trei escale mai mici, fiecare în jur de două ore: prima, la 50 km de Luxor, în **oraşul ESNA**, pentru a vedea ***Templul lui Khnun***, a doua la **EDFU**, aflat la alţi 50 km, unde se află ***Templul ptolomeic al lui Horus***, cel mai bine păstrat templu din Egipt, aflat într-o stare aproape perfectă, şi în fine, ultimul popas, la **KOM OMBO**, unde

se află monumentul dedicat lui **Morus - uliul** şi lui **Sobek - crocodilul** care obişnuia să se lăfăie la soare aici.

La 215 km sud de Luxor se află **ASSUAN**, unde se opreşte lumea civilizată, dincolo începând necunoscutul, lumea aventurii. În faţa localităţii se află ***Insula Elefantului***, cu ***Muzeul Assuan, Nilometrul*** (care observă cu stricteţe ridicarea apelor Nilului) şi ***ruinele Templului lui Khnum***.

Cu "*felucca*", o barcă primitivă cu o pânză mare, aidoma celei de acum 2000 de ani, am vizitat apoi o **altă insulă**, unde se află o superbă grădină botanică şi ***Mausoleul lui Aga Khan***, prinţ şi distins conducător al sectei *Ismaili* a Islamului, înmormântat aici în 1957.

DEŞERTUL NUBIAN

Cele mai impresionante temple se află la **ABU SIMBEL**, la 280 km depărtare de Assuan, **în pustiul Nuban din nordul Sudanului**.

Aici, în urma construirii marelui baraj care a format lacul de acumulare, au fost acoperiţi 22 000 kmp de pustiu, monumentele egiptene aflate aici fiind strămutate pe cote mai înalte (cu ajutorul tehnologiei moderne, ceea ce a implicat mari eforturi financiare).

Drumul până la monumente nu am să-l uit niciodată: la temperaturi de peste 45 grade am cunoscut **fenomenul "*fata morgana*"**: senzaţia că sunt în faţă lacuri mici de apă în mijlocul deşertului.

Pe acest drum am văzut şi o gheretă mică de lemn despre care mi s-a spus că era unul din "punctele de bază" ale frontierei dintre Egipt şi Sudan! Dar este inutil să mai precizez că nu era nici ţipenie de om. Cred că ghereta servea mai mult ca decor sau ca reper pentru caravane. De altfel, am văzut în plin deşert un spectacol unic care m-a determinat să fac multe fotografii: sub razele nemiloase ale soarelui se aflau în carantină, rumegând liniştite, cca. 5000 de cămile aduse din Sudan de către ciurdarii sudanezi pe ***Drumul celor 40 de zile*** (unul dintre ultimele drumuri comerciale prin deşert care a supravieţuit).

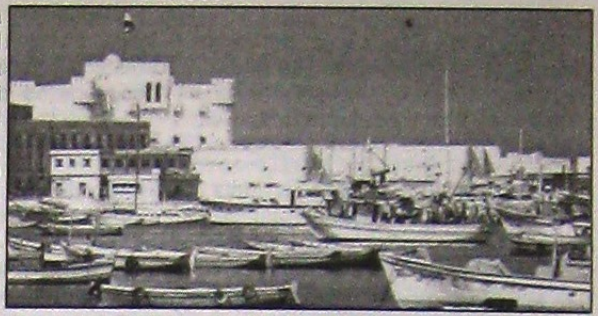
ABU SIMBEL

La Abu Simbel, magnificul monument, faimosul ***templu al lui Ramses al II-lea***, reprezintă o provocare formidabilă. Faţada templului este, de fapt, chiar o stâncă cioplită, dominată de 4 statui ale tânărului Ramses al II-lea, înalte de 20 de metri şi măsurând 4 metri de la o ureche la alta! Templul are faţada de 38 m lăţime şi 65 m lungime şi alte 8 statui ale regelui pe piloni dreptunghiulari. Peretele nordic este decorat cu scena *Marii Bătălii*, cu extraordinare basoreliefuri de la podea la tavan, reprezentând marşul armatei egiptene cu infanterie şi căruţaşii

ei, implicarea ei în luptele corp la corp, izgonirea prizonierilor înfrânţi, scene din viaţa taberei, şi peste 1100 figuri.

Am vizitat şi cel de-al doilea oraş al Egiptului, **ALEXANDRIA**, înfiinţat de **Alexandru Macedon** în anul 332 î.Hr.

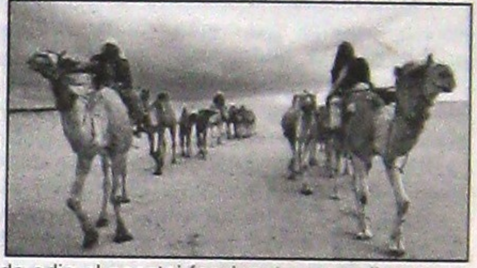
Port la Marea Mediterană, oraşul are o superbă faleză şi nenumărate vestigii arheologice şi moschei seculare, străzi aglomerate cu magazine atrăgătoare. Nu insist asupra lor întrucât aş depăşi spaţiul tipografic propus.

Prefer să amintesc de o excursie-fulger, la **AL ALAMEIN**, pe un drum paralel cu marea, lung de 105 km, unde au avut loc cumplite lupte în vara anului 1942, între trupele germano-italiene conduse de **Mareşalul Rommel**, cunoscut şi sub numele de *Vulpea Deşertului*, şi cele engleze care au pricinuit puterilor *Axei* prima înfrângere de mari proporţii. În memoria celor care şi-au dat viaţa pe aceste meleaguri dogoritoare există un ***Muzeu Militar*** care deţine o multitudine de vestigii ale bătăliilor: un masiv monument din piatră al soldaţilor germani căzuţi, un pilon uriaş de marmură albă pentru ostaşii italieni şi un alt cimitir cu pietre funerare simple pentru ostaşii englezi.

Ultimele două zile ale excursiei le-am petrecut într-o staţiune de "*1001 nopţi*", în **staţiunea HURGHADAH**, aflată **pe malul Mării Roşii**. Plăcerile mării reprezintă antidotul ideal împotriva unei supradoze de antichităţi. În loc de monumente sunt nisipuri aurite, o mare limpede şi plină de peşti tropicali unici care înoată prin luxuriantele recifuri de corali.

Şi de aici pornesc fel de fel de excursii opţionale: cu submarinul lui Sindbad în mare, spre mănăstirile din deşert, în sate pescăreşti, expediţii în deşert.

Am ales ultima ofertă şi nu am regretat. O maşină de teren "Toyota" a mers cu mare viteză în plin deşert, stârnind nori de praf.

După o oră de goană nebună, zdruncinături şi ameţeli, am ajuns la o aşezare nomadă, unde am savurat, sub corturi, o masă cu preparate specifice locului, cu dansuri "din buric" pe muzică arabă, şi apoi o călătorie de circa 30 de minute pe cocoaşa unei cămile! A fost într-un fel momentul de adio al acestei fascinante excursii pe care nu o voi uita niciodată.

Emilian Ghika

***

Hronic legionar – Februarie –

1920 – în timpul grevei generale de la Regia Monopolurilor din Iaşi, studentul Corneliu Zelea Codreanu repune tricolorul românesc în locul steagului roşu, comunist (10 febr.)

1930 – mare adunare organizată de Căpitan la Cahul (Basarabia) (10 febr.)

1931 – **achitarea Mişcării Legionare şi a Gărzii de Fier**, acuzate (pe nedrept) de subminarea ordinii de stat (26 febr.)

1933 – **Căpitanul, deputat din partea Mişcării în Parlamentul României, ia apărarea muncitorilor de la Atelierele Griviţa, care fuseseră maltrataţi de guvernul ţărănist** (16 febr.)

1937 – întâlnirea dintre Căpitan şi David Şafran, fiul rabinului comunităţii evreieşti din România, ***consemnată de acesta ca dovadă a lipsei de antisemitism a Căpitanului*** (11 febr.)

- **jurământul gradelor legionare** în faţa Căpitanului şi a sicrielor eroilor căzuţi pe frontul de luptă împotriva bolşevismului, Moţa şi Marin (12 febr.)

- înmormântarea lui Ion Moţa şi Vasile Marin în Mausoleul de la Casa Verde din Bucureştii Noi (13 febr.)

1938 – **asasinarea legionarilor** Dumitru Mija şi Florian Popescu în com. Maia-Fierbinţi (Ilfov), **de autorităţi, în timpul campaniei electorale** (5 febr.)

- **asasinarea legion.** Varjac la Ploieşti **de către autorităţi** (8 febr.)

- **Mişcarea Legionară se retrage din campania electorală ca urmare a nelegiuirilor autorităţilor** (8 febr.)

- încercare de asasinare a Căpitanului la cererea camarilei regale, denunţată chiar de cel care trebuia s-o execute (10 febr.)

- Căpitanul dizolvă *expresia politică* a Mişcării, Partidul "Totul Pentru Ţară" în urma loviturii de stat date de Carol al II-lea (21 febr.)

- **Căpitanul trimite consilierilor regali o scrisoare de protest împotriva loviturii de stat, *precizând că Mişcarea nu va da niciodată lovitură de stat pentru a birui*** (22 febr.)

1939 – **asasinarea** la Huedin, **de către autorităţi, a legionarilor:** stud. Petru Fleschin, prof. Aurel Hodrea, stud. Petre Stănescu, munc. Ion Popa, ofiţer Dumitru Borzea (13/14 febr.)

- **asasinarea de către autorităţi a legionarilor** din echipa Nadoleanu (18 febr.)

- **asasinarea de către autorităţi a legion.** stud. Ştefan Frank la Tg. Ocna (23 febr.)

***

ALGORITM POLITIC ŞI MENTALITATE "SECOND HAND"

Noi acţionăm numai la comanda gânditorilor de la Washington sau de la Bruxelles. Atât, fiindcă avem o gândire "second hand" chiar şi în politica externă.

Nu este întâmplător. Sfătuitorul de taină al preşedintelui este Andrei Pleşu, un om de reală cultură, un elitist. Mai recent, se ocupă de îngeri. Discuta într-o seară pe sticlă cu Horia Roman Patapievici şi-i explica acestui discipol al lui Heidegger cum stă treaba cu îngerul păzitor din umbra omului. "*Nu credeţi că Uniunea Europeană ar putea fi îngerul păzitor pentru România?*" l-a întrebat ca o mirare dl. Patapievici pe dl. Pleşu

Pe când era ministru de Externe, Andrei Pleşu se considera un fel de învins al sistemului vechi. Ei aveau puterea şi securiştii ronţăiau. "*L-am chemat la Bucureşti pe ambasadorul nostru de la Belgrad şi el a refuzat să vină, domnule. E posibil? Eu - ministrul - trimit secretara să-mi cumpere o brânzoaică şi ea refuză, domnule! E posibil?*" Eu cred că este şi, din păcate, se vede în declaraţiile de politichie externă ale lui Traian Băsescu.

Urmaşii lui Maniu - popularii!

Mentalitatea "de tip second hand" a inundat toată viaţa noastră politică, încât stai şi te întrebi ce mai vor aceşti politicieni de la noi, alegătorii simpli de pe stradă.

Nu întâmplător, Adrian Năstase s-a dus la Washington înaintea alegerilor.

Preşedintele George W. Bush a spus: "Mister Nastas must be elected!".

Şi n-a fost, tocmai pentru că suferea de "mentalitatea second hand".

Nu i-a folosit nici vizita la Moscova lui Adrian Năstase.

Şi ca **o ultimă ilustrare a "mentalităţii de tip second hand", induse atent în România**, am reţinut transformarea Partidului Naţional Ţărănesc Creştin Democrat în ... Partid Popular Creştin Democrat.

"Vin ajutoare din partea Partidului Popular European" - o iluzie care îi va costa enorm pe urmaşii mucenicilor de la Gherla, Aiud, Periprava, Râmnicu Sărat...

După cum se observă, trebuia să dispară cuvântul "naţional" din denumirea vechiului partid. Fiindcă trebuie să dispară naţiunile, să le transformăm în ... popoare, să facem un SAT mondial...

O propunere similară a făcut şi Valeriu Stoica **în ce priveşte denumirea Partidului Naţional Liberal.**

Oare ce-ar spune Iuliu Maniu, Corneliu Coposu şi toţi martirii ţărăniştilor dacă l-ar auzi pe Gheorghe Ciuhandu?

ALGORITM POLITIC ŞI MENTALITATE "SECOND HAND"

Schimbarea schimbării schimbărilor i-a năucit pe mulţi români care încă mai cred sincer în minuni. Este normal: cei mai mulţi alegători chiar doreau altceva, mai ales că destui mai visează să dea alţii cu mătura în locul lor. Rămâne excelentă ideea introducerii impozitului unic de 16%, însoţită de contramăsura necesară: incriminarea evaziunii fiscale drept crimă economică, sancţionată cu 25 de ani de puşcărie. Desigur, în funcţie de nivelul găinăriei.

Să vedem cine cu cine aplică legea.

"Adriene, nici nu ştii...!"

Traian Băsescu a avut gura aurită mai de fiecare dată. Cum a zis el aşa s-a şi întâmplat: "Îl bat pe Adrian Năstase" şi l-a umilit cu ţâpuritura *"Adriene, nici nu ştii cât de mic începi să fii!"*; românii nu-i mai votează pe hoţi şi aşa a fost; liberalii şi pediştii vor face guvern şi au făcut cu ajutorul PUR-iştilor "mai mult sau mai puţin oneşti" şi cu Uniunea Democrată a Maghiarilor din România, o formaţiune care nu e înregistrată conform legii ca partid politic, dar care este inevitabilă ca destinul; Partidul Social-Democrat trebuie să se modernizeze, dar fără Adrian Năstase şi Ion Iliescu; Camera Deputaţilor şi Senatul trebuie conduse de reprezentanţii celor care au făcut guvernul - şi se va adeveri; trecerea de la lupta cu corupţia la răfuiala cu corupţii lor.

"De ce să nu cerem dacă ne dă?"

O gândire de tip "second hand" induce haos şi în viaţa politică.

Au apărut tot felul de "creatori de opinie", care încearcă să ne impună că am fi o naţiune "second hand". Este o nouă generaţie de brucani, chiar dacă telecomanda nu mai este la Moscova.

Să mergem cu Diogene în căutarea românilor care ne conduc.

Pornind de la premisa că nu există guvernare ideală, să vedem petele care pot să ne aducă bezna.

Marko Bella a cerut portofolii şi la cazanele iadului, şi la poarta raiului. "Vreţi şi posturi în conducerea Serviciului Român de Informaţii?" a fost întrebat de ziarişti. *"De ce să nu cerem dacă ni se dau?"* a răspuns cu toată candoarea Bella al cincilea.

Premierul Călin Popescu-Tăriceanu a declarat imediat că *"elementul etnic nu este relevant"* şi le-a oferit ungurilor posturi de prefecţi şi de subprefecţi. Au şi apărut bancuri cu prefectul ungur, trimis în Oltenia, care nu ştie o iotă româneşte, nu găseşte portarul la sediu, nici cheile de la birou, nici secretara, şi sfârşeşte prin a se obişnui cu zaibărul şi-i înjură pe cei de la UDMR fiindcă îl săcâie cu telefoanele.

Bancuri. Dar dacă trecem dincolo de aceste reacţii superficiale? **Ce efecte va avea în timp gândirea de tip Tăriceanu?** Să ne explicăm.

Dacă etnia conducătorilor nu este relevantă, înseamnă că nu trebuie să cârtim când ne vor conduce ne-românii la noi acasă. La ce mai serveşte noţiunea de majoritate în jocul democratic? *Cum se poate vedea şi în actuala Constituţie pentru care s-a organizat un referendum deturnat şi falsificat de cozmâncile lui Adrian Năstase, orice străin poate candida şi poate conduce România. Dacă nu accepţi, eşti xenofob sau nebun. Te trimit confraţii la rudotel.*

Ungaria a intrat în Uniunea Europoeană, dar o asemenea inepţie nu ar accepta niciodată. Dovada cea mai bună este că românii din Ungaria nu au nici drepturi elementare, chiar dacă ei sunt autohtoni acolo.

Am reproşat totdeauna oficialilor români că nu le-au amintit de fiecare dată partenerilor de la Budapesta despre conaţionalii noştri din Ungaria, atunci când guvernanţii unguri solicită noi înlesniri pentru maghiarii din România.

Dacă guvernanţii noştri uită să dea o replică atât de simplă, înseamnă că trebuie să trag o concluzie cel puţin ciudată: cei care conduc România nu sunt români.

Dar, evident, ar fi... *nerelevant.*

Cu prilejul vizitei la Budapesta, domnul Tăriceanu a convenit cu premierul Ferenc Gyurcsany să ţină anual câte o şedinţă comună a celor două guverne. Eu aş merge mai departe. Să formăm o federaţie România-Ungaria, mutăm capitala la Budapesta şi vom respecta drepturile minorităţilor în conformitate cu legislaţia europeană. Cum procedează francezii şi germanii. Numai aşa am putea stinge litigiul istoric din perspectiva ungurilor...

Marea Neagră, eterna şi unica prietenă

Fără să-l întrebe nimeni, Traian Băsescu a anunţat că va susţine axa Washington-Londra-Bucureşti. Şi, ca orice marinar, şi-a declarat slăbiciunea pentru Marea Neagră, zonă de care doar americanii s-ar interesa. Vânt bun din pupa! Să nuanţăm însă puţin declaraţia preşedintelui. Este esenţial parteneriatul cu Statele Unite pentru România? Este. Este importantă colaborarea cu Marea Britanie pentru ţara noastră? Este. Dar cred că ar fi fatal să-i uităm pe cei mai importanţi parteneri ai noştri: Germania şi Franţa, "motorul Uniunii Europene". Cu aceşti parteneri trebuie să ne sincronizăm în primul rând, fiindcă Marea Britanie manifestă tendinţe centrifuge în construcţia europeană, după cum arată şi atitudinea sa faţă de invadarea Irakului. Germania şi Franţa acordă cele mai multe fonduri pentru aderarea României la Uniunea Europeană, iar nu America sau Marea Britanie, care ne-a vândut pe bani grei două fregate ieşite din uz. În Germania şi în Franţa trebuie să ne formăm cu predilecţie şi tinerii specialişti. Este adevărat că Uniunea Europeană încă nu are o politică externă unitară, ceea ce o prezintă mai puţin credibilă pe arena internaţională. Asta ar fi şi singura scuză a lui Traian Băsescu pentru prima eroare monumentală.

Preşedintele a atacat contractul de fortificare a frontierelor cu firma germană *Eads*, dar şi contractul cu societatea americană *Bechtel* pentru construcţia autostrăzii Borş-Braşov. Este foarte corect fiindcă Adrian Năstase a atribuit acele contracte fără licitaţie. Prin urmare, putem presupune orice... comision. Dar cărările Domnului încurcate rămân. J.D. Crouch, ambasadorul Statelor Unite la Bucureşti, remarca meritele guvernării Năstase, ceea ce l-a iritat pe Călin Popescu-Tăriceanu. A doua zi, George W. Bush l-a desemnat pe domnul Crouch pe funcţia de adjunct al consilierului pe probleme de securitate naţională.

La toartă cu Voronin

Preşedintele nostru a făcut prima vizită la Chişinău, ceea ce, trebuie să recunosc, m-a impresionat. Este aberant să tratăm Basarabia ca pe Burkina Faso, aşa cum a făcut Ion Iliescu. Traian Băsescu a acceptat să reia dialogul cu Vladimir Voronin, i-a promis tot sprijinul în plină campanie electorală. Chiar dacă pare bizar să-l susţii pe comunistul Voronin după inepţiile pe care le-a afirmat despre România ani la rând! Traian Băsescu a mers însă mai departe cu pledoaria. "Nu vom permite nimănui să mai şantajeze Moldova (sic) cu energia electrică", a declarat el. Cine şantajează Basarabia? Evident Rusia, prin intermediul regimului mafiot de la Tiraspol. Este primul preşedinte care se stropşeşte public spre Moscova. Nu este rău, dar pe ce bază? A plecat la Kiev, la investirea lui Viktor Iuşcenko în funcţia de preşedinte. Traian Băsescu a spus că vrea o Ucraină puternică şi stabilă. Aşa voia şi Emil Constantinescu, şi Ion Iliescu.

Ucraina pofteşte însă o Românie slabă.

După ce s-a întors de la Londra, Traian Băsescu i-a dat telefon lui Vladimir Voronin şi i-a povestit ce a făcut prin Perfidul Albion.

Dar cum se purtase Voronin cu o zi înainte? S-a dus la Taraclia şi a ţinut o cuvântare despre *"cultura bulgară care străluceşte în Republica Moldova"*. În schimb, *"minoritatea română canibală a vrut să distrugă Republica Moldova în anul 1990"*. (!) **Ce putea înţelege un miliţian când România i-a întins o mână?**

Chiar dacă nu avem dovezi, am reuşit să irităm Berlinul, Parisul şi Moscova. În doi timpi şi trei tâmpenii. Dacă va mai proceda aşa, Traian Băsescu riscă să rămână singur pe axa Cotroceni-Lizeanu-Toboc, cu Emil Boc, fiindcă nu ne putem lua la trântă cu marile puteri. De altfel, Condoleezza Rice ne avertiza ulterior că România trebuie să acţioneze pe axa Washington-Bruxelles-Moscova. Ştie ea de ce, fiindcă este specializată în problematica spaţiului slav.

Sigur, în preajma lui Vladimir Putin există suficienţi berbeci care nu pricep importanţa strategică a României pentru un viitor al relaţiilor Rusiei cu Ucraina. Kremlinul încă nu pricepe că litigiile Rusiei cu Ucraina se regăsesc în litigiile României cu Ucraina, ca într-o oglindă.

"Ostentaţiunile cu împărăţiile cele mari sunt bune?", întreba **Mihai Eminescu**. Şi tot el dă un răspuns valabil şi azi pentru o ţară ca România. *"Nu, zicem noi, pentru că împăraţii (...) ei se ceartă, ei se-mpacă, iară noi, ţinând parte când unuia, când altuia, ne discredităm când la unul, când la altul, şi când ar fi pe împăcate, sunt în stare să ne privească ca pe un obiect de compensaţie"*. (*"Timpul"*, 25 martie 1880).

***"Eminescu este cadavrul nostru din debara"* (?!)**

Dar de ce să-l mai citim pe Mihai Eminescu, dacă tot îl avem pe Horia Roman Patapievici? Invitat la o emisiune televizată, micul Diogene a spus că *"România are o cultură de tip second hand"*. Nu m-a mirat. Îi citisem cărţile în care săvârşea adevărate blasfemii la adresa naţiunii române. Chiar am făcut efortul să-l văd pe Patapievici cum urinează pe Decebal, pe Ştefan cel Mare, pe Ionel I. C. Brătianu, pe Ion Antonescu...

Despre Eminescu? Iată ce scria domnul Patapievici în "Flacăra" lui Arion în 2003: *"Eminescu este cadavrul nostru din debara, de care trebuie să ne debarasăm dacă vrem să intrăm în Uniunea Europeană"*. (!)

Nu este de mirare că în manualele de gimnaziu au rămas doar poeziile *"Lacul"* şi *"Freamăt de codru"*. L-au ascultat autorii de manuale, aşa cum asculta A. Toma de Silviu Brucan.

În 1980, un ziarist român l-a întrebat pe Salvador Dalli *"de ce are România o cultură minoră"*.

Maestrul era uluit: *"O ţară care i-a dat pe Eminescu, pe Enescu, Brâncuşi, Eugen Ionescu, Mircea Eliade, pe Emil Cioran nu are o cultură minoră. Ce oferă astăzi-Franţa, Germania, Spania în domeniul culturii? Nu, România nu are o cultură minoră"*, a răspuns Dalli.

Un om care susţine că avem *"o cultură de tip second hand"* a fost numit în funcţia de director al Institutului Cultural Român. Sfinte Sisoe, *ce muscă!*

Iată oamenii care induc mentalitatea de tip second hand în toate domeniile, de la cultură până la politica externă.

"Îngerul păzitor pentru România"

Este limpede că România nu are o strategie a relaţiilor cu spaţiul ex-sovietic. Nimeni nu s-a gândit să-i convoace pe experţii în acest spaţiu, să-i ţină la Snagov sau la Scroviştea o lună, două, nouă şi apoi să-i întrebe ce studiu au elaborat ei în acest sens pentru România. Fiindcă, vrem noi-nu vrem, Rusia este principalul partener economic al Uniunii Europene. Cele mai mari investiţii din Rusia aparţin Germaniei, Italiei, Marii Britanii şi Franţei. În efortul de neutralizare economico-militară a Rusiei, America preţuieşte mai mult Ucraina decât România. NATO a trecut dincolo de Nistru fără să băgăm de seamă. Adevărata ţintă a ofensivei americane este Asia Centrală, cu resursele ei fabuloase.

În acest context geopolitic foarte complex, diplomaţia României este făcută la plesneală. Traian Băsescu a afirmat că nu trebuia să se ajungă la Tribunalul de la Haga în litigiul cu Ucraina. L-am admirat pentru dinamismul lui, pentru consecvenţa lui, dar portretul pe care i l-am profilat începe să tremure. Ce ar putea să mai facă România cu un vecin cum este Ucraina?

Viorel Patrichi

DESPRE MONARHIE

Dacă aruncăm o privire asupra țărilor lumii acum, la începutul secolului XXI, observăm că majoritatea țărilor civilizate au adoptat ca formă de guvernământ republica.

În general, principala alternativă la republică, *monarhia, este privită ca o instituție demodată de care trebuie să scăpăm pentru a putea progresa liber spre societatea ideală dorită de anumite puteri.*

Studiind istoria observăm că primele atacuri asupra monarhiei au fost date tocmai acolo unde se considera mai puternică, și anume în Anglia.

Acțiunile nesăbuite ale regelui Carol I Stuart, dictate de orgoliu și interese personale, lipsite de o privire de ansamblu asupra consecințelor pe care le vor avea pe termen lung nu numai asupra Angliei, au atras antipatia supușilor și au oferit ocazia dușmanilor de a lovi atât în persoana sa, cât și în instituția pe care o reprezenta.

Prin procesul în urma căruia **Carol Stuart** a fost condamnat la moarte și executat (la 30 ian. 1649), **pentru prima oară un regim monarhist a fost răsturnat pentru a fi înlocuit cu unul republican** (Republica lui **Oliver Cromwell** care a durat doar patru ani, până în anul 1653).

Criticând regele în persoana lui Carol Stuart, s-au speculat anumite slăbiciuni ale monarhiei, decapitarea regelui dorindu-se a fi o decapitare a monarhiei engleze (și nu numai).

Ideile anti-monarhiste au prins mai bine contur pe bătrânul continent în perioada de dinaintea **Revoluției Franceze**, exprimându-se în mod brutal prin aceasta.

Din nou erorile de guvernare, atât ale lui **Ludovic al XVI-lea**, cât și ale anturajului, au creat în mijlocul poporului infestat de mirajul unor idei cu aer liberal, starea necesară pentru izbucnirea revoluției care, ca și în cazul Angliei, a culminat, prin execuția regelui, cu **o nouă lovitură împotriva monarhiei.**

Preluând ideile lansate de Revoluția Franceză, **Revoluția bolșevică** din 1917 a continuat efortul de "înnoire" al "lumii vechi" prin asasinarea țarului, lăsându-și amprenta personală prin "meritul" de a fi adus la putere comunismul.

Execuțiile celor trei monarhi: Carol I Stuart (1649), Ludovic al XVI-lea (1792) și Țarul Nicolae al II-lea Romanov (1918), au "evoluat" de la execuția efectuată cu toată ceremonia regală (cazul lui Carol Stuart), la ghilotinarea rapidă într-un oarecare cartier parizian (Ludovic al XVI-lea), și au culminat cu oribilul asasinat al țarului Rusiei și al întregii sale familii din care nu au mai rămas nici măcar corpurile.

Această sinistră "evoluție" a modului în care au fost eliminate capetele încoronate, cât a proporțiilor din ce în ce mai mari avute de mișcările populare care le-au precedat, ilustrează un atac sistematic și bine organizat împotriva monarhiei, atac ce s-a extins de la jocurile de culise care au hotărât soarta revoluțiilor la aparatul propagandistic ce a avut ca scop distrugerea imaginii instituției în ochii oamenilor de rând.

Confundarea instituției cu persoana care o reprezintă a fost elementul pe care s-au bazat aceste atacuri pentru a putea câștiga susținerea maselor în cadrul revoluțiilor. ***Conform acestei confuzii ar însemna că România ar trebui să renunțe la regimul "democratic" post decembrist pentru că nici una dintre persoanele care a avut puterea nu a fost în stare să aducă România pe drumul cel bun*** (nu neapărat ce al integrării în NATO și UE)!

Deci, dacă un rege este rău, nu înseamnă că monarhia nu este bună.

În România se poate vorbi despre o monarhie în adevăratul sens al cuvântului abia după proclamarea, la 10 mai 1866, a lui **CAROL I** ca domn al României (acesta având mai întâi titlul de Alteță Regală).

Războiul României pentru cucerirea independenței l-a avut în frunte pe Carol I. După aceea abia a urmat de încoronarea lui (1878), iar la 14 martie 1881 România a fost proclamată Regat. România modernă de atunci a început să existe.

De la Războiul de Independență și până la abdicarea forțată a lui Mihai I (1947), România a traversat o perioadă dificilă din punct de vedere al contextului internațional, cunoscând două războaie mondiale și numeroase conflicte interne. Dar în ciuda numeroaselor și marilor dificultăți întâmpinate în această perioadă, **Marea Unire s-a produs sub pecetea regală a regelui FERDINAND.**

În mai puțin de un secol monarhia din România a reușit să devină o instituție solidă, respectată și susținută de popor.

Cu toate că regele Carol al II-lea, conștient sau nu, a adus grave prejudicii imaginii monarhiei românești, poporul român nu a dorit niciodată instaurarea republicii.

Atât abdicarea regelui, cât și așa-zisele alegeri, cu rezultatele cunoscute, au fost opera elementelor supuse Moscovei, care se bucurau de susținerea acesteia.

Sfârșitul celui de-al doilea război mondial, prin deznodământul cunoscut, a marcat totodată **alungarea ultimelor capete încoronate din zona sferei de influență sovietice.**

Împotriva monarhiei s-au adus diverse critici, mai bine sau mai puțin bine fondate și argumentate.

S-a spus că nu se poate conta pe ereditate, că nimeni nu poate garanta dacă un rege este bun sau rău, dacă va guverna sau nu cum trebuie, fiindcă nu este ales (de popor).

Cei care fac o astfel de afirmație uită să ia în considerație mediul din care provine acest rege. **Este adevărat că nu ne putem baza pe transmiterea ereditară a defectelor și calităților unui monarh, dar un rol foarte important în formarea caracterului oricărui om îl joacă educația primită.**

Una dintre cele mai importante reguli ale oricărei dinastii, aplicată în orice familie regală, este aceea de a oferi urmașului la tron o educație adecvată misiunii pe care o va avea la maturitate, mai mult grea decât plăcută, aceea de a cârmui o națiune.

Orice conducător trebuie să fie pregătit pentru sarcina pe care o are și **dacă pentru a conduce un tramvai, vatmanul are nevoie de o școală, cu atât mai mult conducătorul unei țări are nevoie de o pregătire adecvată.**

Sistemul democratic, prin alegerea unui președinte prin vot, de către toți cetățenii țării (fie că sunt sau nu în cunoștință de cauză asupra deciziei pe care o iau), **omite acest aspect.**

Apare astfel **riscul de a alege** în fruntea țării **un conducător prost**, în cel mai bun caz (de obicei nu este prost, ci este condus de alte interese decât cel național), **din simplul motiv** că este popular sau pentru **că prin campania sa electorală a reușit să convingă (să păcălească), un număr mai mare de alegători.**

În acest context îmi permit să formulez întrebarea: președinții pe care i-am avut până acum (oricare dintre ei) au adus mai mult bine țării decât monarhia?

Domnia pe viață a regelui a fost o altă caracteristică a sistemului monarhist des și aspru criticată. S-a vehiculat ideea că, știindu-se la putere pe viață, regele nu mai este interesat de binele poporului, ci doar de prosperitatea personală și a familiei sale.

Cei care susțin sau cred această idee dau dovadă de o naivitate infantilă.

Regele, știindu-se capul statului pe viață, cu atât mai mult are grijă ca deciziile sale să nu creeze probleme de o natură sau alta, pentru simplul motiv că aceste probleme va fi nevoit să le rezolve tot el (sau fiul său).

Regele nu trebuie să "fure" din bugetul țării pentru a se îmbogăți. Din principiu întreaga țară este a lui, regele identificându-se cu țara, și dacă aceasta prosperă și este bogată, la fel va fi și el, iar dacă țara va intra într-o criză economică, primul afectat va fi regele. Deci problema îmbogățirii personale nu se poate pune în cazul unui rege.

Indiferent cât ar putea să "fure" un rege, îmbogățirea unei singure persoane la nivel național reprezintă infim de puțin.

Transmiterea ereditară a puterii face ca și averea să se transmită la fel.

Dintotdeauna regii au fost bogați; dacă regina Angliei se află în topul celor mai bogate persoane din lume, aceasta nu reprezintă un neajuns pentru cetățenii Marii Britanii.

Indiferent cât de corupt ar putea fi un monarh, paguba pe care o poate face în folosul propriului buzunar este mult mai mică decât paguba pe care o pot face conducătorii unei țări democratice (președinții), aleși pentru o perioadă limitată de timp, pentru a fi apoi înlocuiți de altul care va face același lucru.

Un conducător ales pentru patru sau cinci ani va face tot posibilul ca în această perioadă să își poată asigura un câștig cât mai mare, știind că **greșelile sale de guvernare vor fi plătite de succesorul său.**

În acest caz **legile sun ineficiente deoarece și acestea au fost alese prin vot de către guvernanții care-și lasă astfel întotdeauna un mijloc legal de a fura țara.**

Într-o monarhie constituțională regele domnește, dar nu guvernează, el fiind însă factorul determinant de echilibru intern și garantul țării pe plan extern, "coloana vertebrală"; el reprezintă garanția continuității eforturilor de dezvoltare ale unei națiuni.

Lupta împotriva monarhiei s-a născut atât din dorința anumitor indivizi lipsiți de sânge nobil de a ocupa în mod legitim anumite funcții (pe plan național), cât mai ales datorită dorinței unor cercuri politice internaționale de a prelua puterea la nivel mondial (lucru imposibil în cazul unor regimuri monarhiste).

Nici o structură (de genul Uniunii Sovietice sau al Uniunii Europene) **ce are ca scop desființarea granițelor, nu se poate alcătui având în componență monarhii. Niciodată un rege nu va accepta să își pună țara în comun cu cea a unui conducător vecin, fie el tot rege, la fel cum nici o persoană nu va accepta să dărâme pereții casei care îl despart de vecini.**

Internaționalizarea se bazează pe supunerea vecinului mai slab, dar istoria a demonstrat deja în multe rânduri limitele unei astfel de organizări.

În prezent, acolo unde încă mai există regate, puterea monarhilor este mult atenuată, instituția având un rol simbolic, departe de a reprezenta ceea ce a reprezentat odată. Cel mai bun exemplu în acest sens este cămașa de forță în care a fost introdusă monarhia britanică și statutul de simbol la care a fost redusă papalitatea, Anglia și Vaticanul reprezentând până nu demult cele mai importante redute ale adevăratei monarhii.

Viitorul pare să nu ofere nici o șansă acestei forme de guvernământ acuzată că "asuprește poporul", că "îmbogățește regii", sau câte altele...

Însă cred că nu peste mult timp toți cei care din naivitate au susținut desființarea monarhiei se vor afla în situația cailor în drum spre abator.

Alecu Deleanu

elev, 18 ani

SUNT SIMIST, DAR MĂ TRATEZ (V)

(continuare din numărul trecut)

SCURTĂ INTRODUCERE LA CAP. V AL SERIALULUI

Înseşi explicaţiile lui Horia Sima arată marea vină a acestuia în declanşarea tragicelor evenimente din istoria Mişcării petrecute în ian. 1941, care au determinat cea de-a doua mare prigoană antilegionară.

Sima a implicat în guvernarea cu Antonescu o Mişcare decimată de marea prigoană carlistă şi răvăşită de valul de septembrişti, încercând astfel să se impună. Când a primit serioase avertismente că Mişcarea urma să fie îndepărtată militar de la guvernare, a refuzat să se retragă, preferând confruntarea finală între Mişcare şi Şeful Statului (el însă punându-se la adăpost).

Legionarii au devenit victimele incapacităţii lui Sima de a conduce şi ale ambiţiei lui bolnave, nejustificate prin vreo calitate, de a deţine puterea, cu orice preţ, nu numai în Legiune, ci şi în Stat.

Sima a fost un politician mărunt şi iresponsabil care a călcat în picioare principiile statului şi ale Mişcării, care a jucat la ruletă viaţa camarazilor - şi a pierdut.

Notă: Pentru o înţelegere mai bună a relatărilor memorialistului (pe care le-am reprodus întocmai), am considerat utile câteva comentarii însoţite de subtitluri şi sublinieri în text.

***

HORIA SIMA - "*Era libertăţii*", vol. I şi II (Ed. "Gordian", Timişoara, 1995)
- citate şi comentarii -

PRIVIRE DE ANSAMBLU

Serioasa divergenţă dintre gen. Ion Antonescu şi Horia Sima provenea, de fapt, din dorinţa evidentă a lui Sima de a acapara toată puterea în Stat. Scrisorile trimise de Sima lui Antonescu chiar din a doua lună de guvernare rezumă clar esenţa neînţelegerilor dintre Şeful Statului şi principalul său subaltern:

PETARDE EPISTOLARE

- PRIMA SCRISOARE A LUI SIMA (19 oct. 1940): *"Accentul trebuie să cadă pe elementul politic şi în economie, aşa cum a fost şi în Italia şi în Germania."* (vol. I, pg. 87)

N. RED.: Deşi încă de la începutul guvernării Ministerul Economiei Naţionale şi Ministerul de Finanţe nu fuseseră repartizate Mişcării, Sima îşi exprimă clar dorinţa ca "*elementul politic*" (adică legionarii) să aibă predominanţă şi în acest domeniu.

Dar însuşi Sima recunoaşte că acceptarea sau respingerea cererii lui nu avea nici o importanţă pentru ţară!

"Fireşte, am exagerat în scrisoare vorbind de un faliment apropiat dacă nu se iau măsurile preconizate de mine, dacă nu se întocmeşte un plan şi nu se aplică principiile economiei dirijate." (vol. I, pg. 88)

- RĂSPUNSUL LUI ANTONESCU (21 oct. 1940): *"Nu ştiu dacă în Italia şi Germania s-a făcut astfel. Informaţiile mele sunt cu totul altele."; "Dacă continuăm aşa, Domnule Sima, nu numai ordinea economică, dar tot Regimul Legionar şi Guvernul şi Ţara se vor prăbuşi."; "Imixtiunea tuturor în numiri şi conducere nu poate duce decât la dezastru."* (vol. I, pg. 90)

N. RED.: Răspunsul Generalului constituie un avertisment serios: dacă Sima va continua astfel, regimul legionar se va prăbuşi!

Şeful Statului, investit cu puteri depline de regele Mihai, precizează colaboratorului său că nu admite imixtiuni în numiri şi nici în conducere:

- A DOUA SCRISOARE A LUI SIMA (28 oct. 1940): *"Regimul legionar cere guvernare în spirit legionar, guvernare totalitară. Guvernare totalitară înseamnă monopolul politic al unei mişcări, aceea care a biruit, exclusivitate dacă vreţi: aşa e în Italia, aşa e în Germania."* (vol. I, pg. 94)

"De aceea vă implorăm să mergem înainte pe drumul Căpitanului, să ne daţi libertatea să ne realizăm programul legionar, care încă nu a început, pentru că noi până acum am fost prizonieri ai propriului nostru Guvern, situaţie pe care am suportat-o numai din dragoste şi respect faţă de D-voastră." (vol. I, pg. 95)

N. RED.: Dorinţa lui Sima de a acapara toată puterea este clară ca lumina zilei. În replică la răspunsul Generalului, Sima insistă asupra monopolului pe care dorea să-l exercite în toate domeniile.

Ca o culme a prostiei politice - sau a sfidării? - Sima îşi permite să-i scrie Şefului Statului că legionarii au fost "*prizonieri ai propriului guvern*"! Cum adică?!

Păi legionarii încadraţi în guvern, subordonaţi ai Conducătorului Statului, ar fi trebuit să conducă după ordinele lui Sima, sau după ordinele Conducătorului Statului?

Actul Constitutiv al Statului naţional-legionar (din 14 sept. 1940) fusese întocmit numai după declaraţia oficială din partea Mişcării: *"Mişcarea Legionară răspunde cu toată însufleţirea şi toată bucuria la chemarea Generalului Antonescu, fiind gata să-l urmeze în orice împrejurare şi să se identifice cu fiinţa noului Stat."* (vol. I, pg. 25)

Pentru a putea implica Mişcarea în guvernare Sima acceptase ca aceasta să se supună necondiţionat ordinelor Şefului Statului, "*în orice împrejurare*". Atunci despre ce "*prizonierat*" putea fi vorba?!

- RĂSPUNSUL LUI ANTONESCU: *"Nu se poate doi şefi de orchestră să conducă în acelaşi timp aceeaşi orchestră.";*

"Trebuie să se ştie că toţi cei numiţi au datoria să se încadreze într-o singură lege, ca disciplină şi ca norme: aceea a Statului. Ei trebuie să asculte şi să execute." (vol. I, pg.)

N. RED.: Răspuns categoric care precizează, încă o dată, că rolul de conducător al Statului îi revenea lui (conform legii!) şi că "*Nu se poate doi şefi de orchestră să conducă în acelaşi timp aceeaşi orchestră*".

Antonescu nu era dispus să se plieze subalternilor lui.

Toţi (inclusiv Sima) aveau datoria să se încadreze exclusiv în disciplina şi normele statului, sub conducerea exclusivă a lui Antonescu, Şeful Statului, "*să asculte şi să execute*".

UN ORBETE FĂRĂ SCRUPULE

Sima avea o părere proastă despre Antonescu încă de la început:

"În concluzie, la nici unul din nivelele de manifestare ale personalităţii Generalului Antonescu nu întâlnim un echivalent sănătos..." (vol. I, pg. 41)

"Era capabil de orice compromis şi de orice crimă, dacă aceste instrumente i-ar fi servit înaintării lui cu o treaptă mai sus spre conducerea Statului." (vol. II, pg. 133)

N. RED.: Având în vedere faptul că Sima îl considera pe Antonescu total "*nesănătos*", "*capabil de orice crimă*", aceste scrisori - provocatoare şi inutile - trimise lui Antonescu, demonstrează fără drept de apel iresponsabilitatea lui Sima. Şi iresponsabilii nu se pot conduce nici pe ei înşişi, darmite o organizaţie sau o ţară...

SEMNELE FURTUNII

"Comandantul" nu a fost luat prin surprindere de evenimente: primise deja multe avertismente că Antonescu se pregătea să înlăture Mişcarea de la guvernare. Era mai mult decât evident un apropiat şi grav conflict între Mişcare şi Şeful Statului:

AVERTISMENTE ÎN PUSTIU

După masacrul de la Jilava şi asasinarea prof. Iorga şi Madgearu, ca măsură de siguranţă pentru liniştea publică, gen. Antonescu a dispus trecerea Jandarmeriei din cadrul Ministerului de Interne (legionar), sub comanda sa directă.

Şi avertismentele publice adresate legionarilor că vor fi înlăturaţi de la guvernare din cauza continuării abaterilor de la legalitatea statului, au continuat, extrem de clare:

"În noaptea de Anul Nou, cum e obiceiul, Antonescu a adresat o proclamaţie către ţară. Mare mi-a fost mirarea când, în mesajul său, reia tema dezordinilor din ţară, adresând un sever avertisment legionarilor." (vol. II, pg. 104)

N. RED.: Pe data de 7 ian. 1941 Sima a susţinut, că dezordinile luaseră sfârşit, dar Antonescu i-a demonstrat contrariul:

"- Domnule Sima, afirmi că acuma este linişte în ţară. Îţi voi dovedi contrariul."

"Dosarul cuprindea seria de ilegalităţi şi abuzuri săvârşite de legionari, încă de la începutul guvernării noastre, din care nu lipseau nici ultimele întâmplări de acest gen. Era, cum s-ar spune, dosarul pus la zi. Şi începe Generalul să citească ultimele cazuri de dezordine săvârşite de legionari, în oraşul cutare, în judeţul cutare, etc." (vol. II, pg. 104)

N. RED.: Cu această ocazie Sima a căpătat certitudinea zvonurilor că Antonescu se pregătea să îndepărteze Mişcarea de la guvernare:

"Chestiunea cu dosarul întocmit de Vlădescu, m-a pus pe gânduri. Generalul strângea documente pentru a le folosi contra noastră." (vol. II, pg. 104)

N. RED.: Cică Sima a fost pus pe gânduri de dovezile strânse de Antonescu împotriva legionarilor... Iată însă rezultatul gândirii:

SIMA DECLARĂ CĂ GREŞELILE VOR CONTINUA!

*"Eu nu tăgăduiesc că s-au produs anumite nereguli în administraţia noastră **şi se vor mai produce**, dar ele trebuiesc reduse la proporţiile cuvenite, fără a provoca din fiecare caz o criză de guvern."* (vol. II, pg. 105)

N. RED.: Reacţia lui Sima dovedeşte fără putinţă de tăgadă imaturitatea politică: declară cu cinism şi iresponsabilitate Şefului Statului că greşelile vor continua şi că nu trebuie dramatizate!

Halal şef legionar şi "cap" politic! Şi în aceste condiţii vroia să fie în continuare la putere!
Mai mult: aflat în culpă, Sima consideră nimerit să toarne gaz peste foc şi să expună şi el nemulţumiri!
"În întrevederea noastră nu l-am cruţat deloc. I-am spus pe şleau toate nemulţumirile noastre, pe un ton cuviincios, dar fără ocolişuri." (vol. II, pg. 105)

APROPIEREA SCADENŢEI

Ameninţarea plutea deja în aer: *"Din diverse sfere militare din provincie a transpirat că s-ar pregăti ceva împotriva noastră, că Generalul Antonescu va termina în curând cu "anarhia" legionară. Regimul actual va fi îndepărtat şi substituit cu o dictatură militară, ca pe timpul lui Carol."* (vol. II, pg. 105)

N. RED.: Exista chiar şi confirmarea: *"Ceea ce mă nelinişte mai mult, era o confirmare a presupunerilor mele. Antonescu se pregătea să ne elimine de la putere, probabil după modelul Regelui Carol."* (vol. II, pg. 106)

N. RED.: Pentru evitarea acestui conflict iminent - care se anunţa sângeros, singura soluţie era ca Sima să se retragă de la guvernare (ceea ce ar fi fost perfect onorabil). Dar nu a vrut. DE CE?

PENTRU CĂ Sima a aşteptat şi a dorit momentul confruntării efective, "pe teren", între gen. Antonescu şi Mişcare: *"Noi dispuneam de suficiente forţe ca să ne înfruntăm cu Antonescu, dar, odată focul aprins, s-ar fi extins cu uşurinţă în toată ţara."* (vol. II, pg. 117)

DESFĂŞURAREA EVENIMENTELOR DIN 21 - 23 IAN. 1941

Din punct de vedere constituţional gen. Antonescu deţinea puterea, Sima fiind doar un subordonat cu rol consultativ, nu de decizie. Statul naţional-legionar înfiinţat la 14 sept. 1940 avea drept conducător cu puteri depline pe gen. Antonescu, numit ca atare de Mihai I prin Decret Regal; în plus, Antonescu era şi - atenţie! - şef al regimului (legionar). Toate numirile, deciziile şi legile adoptate, chiar în cadrul ministerelor deţinute de legionari, depindeau exclusiv de I. Antonescu: *"Nu existau două comenzi în Stat. Generalul conducea singur Statul. El dispunea de puterea legislativă şi tot el făcea orice numire. Eu nu aveam nici o putere în Stat."* (vol. I, pg. 93)

20 IAN. 1941

DELIRUL SIMIST

"Destituirea lui Petrovicescu era semnalul loviturii de Stat. Cu această hotărâre atât de gravă, Generalul distrugea însăşi ordinea legală a Statului Naţional-Legionar. Căci el nu putea să-l înlocuiască pe Generalul Petrovicescu fără să mă consulte, iar dacă aş fi consimţit, ar fi trebuit să-i ia locul tot un legionar indicat de mine." (vol. II, pg. 116)

N. RED.: Înlocuirea unui ministru nu înseamnă distrugerea ordinii statului!

Este pur şi simplu o tâmpenie afirmaţia că Antonescu ar fi dat lovitură de stat contra legionarilor, când el deţinea întreaga putere – atât executivă, cât şi legislativă - iar legionarii erau subalternii lui!

Gen. Antonescu, în calitate de conducător cu puteri depline, avea dreptul să destituie orice ministru, fără a trebui să-l consulte pe Sima care nu avea nici o putere în Stat! (*"Eu nu aveam nici o putere în Stat."*- vol.I, pg.93)

"Destituindu-l pe Generalul Petrovicescu, Conducătorul ataca însăşi structura legală în vigoare, bazată pe colaborarea cu Mişcarea Legionară." (vol.II, pg.116)

N. RED.: În ce consta "*atacarea structurii legale în vigoare*"? Repartizarea anumitor ministere pentru legionari nu era prevăzută în Actul Constitutiv al Statului naţional-legionar de la 14 sept. 1940.

Deci cum poate pretinde Sima că Antonescu călcase în picioare Actul Constituţional?!

MOTIVELE DESTITUIRII MINISTRULUI DE INTERNE

Iată însă şi adevăratele motive ale destituirii ministrului de Interne:

"Materie conflictivă exista din abundenţă la Ministerul de Interne, pentru că avea, între alte atribuţii, păstrarea ordinii interne şi urmărirea foştilor demnitari carlişti. Fără îndoială că se săvârşeau acte ilegale, dar acestea luau proporţii alarmante în gura Şefului Guvernului şi al Statului, care le căuta cu lumânarea, le sublinia cu satisfacţie şi le exploata la maximum." (vol. I, pg. 231)

N. RED.: Aşa cum recunoaşte însuşi Sima, ministrul de Interne fusese acuzat permanent, încă de la începutul guvernării, de nereguli (abuzuri şi ilegalităţi ale Poliţiei, asasinatele de la Jilava, Snagov şi Strejnicul). De altfel, cum am amintit mai sus, în dec. 1940, după masacrul de la Jilava şi asasinarea prof. Iorga, gen. Antonescu dispusese trecerea Jandarmeriei din cadrul Ministerului de Interne sub comanda sa directă, ca măsură de siguranţă: *"Generalul Antonescu, ca un prim pas pentru înlocuirea lui Petrovicescu, i-a ridicat acestuia comanda asupra jandarmeriei. Un Decret al Conducătorului Statului dispune trecerea Corpului Jandarmeriei de la Interne sub autoritatea directă a Şefului Statului."* (vol. II, pg. 102)

"Lovitura dată Generalului Petrovicescu era un preaviz că în scurtă vreme va urma înlocuirea acestuia de la Ministerul de Interne." (vol. II, pg. 102)

N. RED.: Deci Sima era conştient încă din decembrie 1940 că urma pierderea Ministerului de Interne de către legionari. Şi cu toate acestea, nu numai că nu luase nici o măsură preventivă, dar mai şi declarase că neregulile vor continua!

Asasinarea maiorului Doring (şeful transporturilor Misiunii Militare Germane din România) **în Bucureşti de către un cetăţean grec, pe data de 19 ian. 1941, a fost pretextul destituirii ministrului de Interne, a fost doar "detonatorul" "*materiei conflictive*" existente demult "*din abundenţă*" în Ministerul de Interne - după cum spune însuşi Sima.**

Gen. Petrovicescu, un om integru şi profund ataşat Mişcării, a plătit cu onoarea sa (şi mai târziu cu libertatea şi viaţa) eroarea de a fi crezut în corectitudinea lui Sima (a se vedea cap. precedent al serialului, "*Alte <<realizări>> ale regimului simist*").

ÎMI LAS JUCĂRIILE ŞI FUG

"Mi-am luat hârtiile de pe birouri, însoţit de secretarul meu Borobaru, am părăsit în grabă Preşedinţia, uitându-mă în urmă să nu vină cineva după mine." (vol. II, pg. 116)

N. RED.: Dar Horia Sima nu fusese destituit din funcţia de vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri!

Antonescu dispusese înlocuirea doar a ministrului de Interne. România era în continuare stat naţional-legionar, iar Horia Sima, vicepreşedintele Consiliului de Miniştri, adică al doilea om în guvern, se afla în exerciţiul funcţiunii. Erau în funcţiune, în continuare, miniştrii legionari de la ministerele atribuite de la început Mişcării (mai puţin ministrul de Interne).

MANIFESTAŢIA DE PROTEST

"Călăuzit de aceste gânduri, am ales cea mai blândă şi inofensivă reacţie la brutala intervenţie a Generalului Antonescu, care călcase în picioare Actul Constituţional de la 14 Septembrie 1940." (vol. II, pg. 117)

"În grabă am redactat un manifest care trebuia semnat de Trifa şi difuzat în cursul manifestaţiei, pentru ca publicul Capitalei să ia act de protestul studenţimii contra nedreptăţii săvârşite Generalului Petrovicescu." (vol. II, pg. 118)

N. RED.: Inofensiva reacţie plănuită de Sima ca răspuns la o simplă destituire de ministru a constituit, de fapt, un avertisment pentru Şeful Statului: ori satisface revendicările legionare, ori va fi înlăturat de forţa străzii: *"Palatul Preşedinţiei era încercuit. Cei dinăuntru se uitau speriaţi pe ferestre, dacă nu se va încerca un asalt contra Preşedinţiei. Se vedeau soldaţi cu arma în mână, păzind intrările."* (vol. II, pg. 118)

21 IAN. 1941

DESTITUIREA PREFECŢILOR

Consecinţa firească a destituirii ministrului de Interne a fost destituirea, în ziua următoare, a celor din cadrul acestui minister (prefecţii şi chestorii).

Prefecţii însă au refuzat să predea armatei instituţiile pe care le conduseseră până atunci. Motivul invocat: nu se îndepliniseră formalităţile de rigoare (nu apăruse încă un Decret semnat de Conducătorul Statului).

"Noii şefi ai acestor instituţii nu dispuneau, cum s-ar zice, de acte în regulă pentru a-şi exercita funcţiunea lor. Antonescu dăduse un ordin general, ca armata să ocupe toate instituţiile publice, punând în fruntea lor ofiţeri să le conducă." (vol. II, pg. 119)

"În mod normal, pentru a fi cineva numit Prefect de Judeţ, trebuia să se întocmească un Decret, semnat de Conducătorul Statului. Acest Decret trebuia publicat în Monitorul Oficial. Abia după îndeplinirea acestor formalităţi, titularul lui se putea prezenta pentru a-şi lua postul în primire." (vol. II, pg. 119)

N. RED.: Dar acel Decret urma să fie semnat tot de către Conducătorul Statului - Antonescu - care decisese deja destituirea prefecţilor şi "*dăduse ordin general*"! Era clar că era doar o chestiune de ore până când avea să se îndeplinească publicarea deciziei în Monitorul Oficial.

Dacă totuşi ar fi fost îndeplinite formalităţile chiar atunci, legionarii s-ar fi supus? Răspunsul ni-l dă chiar Sima:

"Dacă s-ar fi îndeplinit aceste formalităţi, i-ar fi pus în gardă pe legionari, îndemnându-i la rezistenţă." (vol. II, pg. 121)

N. RED.: Deci şi dacă ar fi fost îndeplinite formalităţile de rigoare, prefecţii tot s-ar fi opus destituirii!

ABANDONEAZ-O, CĂ MĂCĂIE TARE

"Tot ce s-a petrecut de aici înainte a scăpat de sub controlul meu; am plecat de acasă, căci nu-i puteam oferi lui Antonescu satisfacţia să mă ia ostatic, şi, în zilele acestea, 21-23 Ianuarie, am vagabondat din casă în casă, din familie în familie, în capitală, punându-mă la adăpost." (vol. II, pg. 121)

N. RED.: Sima crede că fuga şi ascunderea lui sunt o scuză, o dovadă de nevinovăţie în desfăşurarea sângeroaselor evenimente. Dar chestiunea este extrem de simplă, de bun simţ elementar:

1) DACĂ Sima NU era de acord cu rezistenţa legionară, atunci, în calitate de şef al Mişcării, trebuia să dea ordin de încetare a acesteia;

2) DACĂ Sima ERA de acord cu rezistenţa, atunci, tot în calitate de şef al Mişcării, trebuia să se afle în fruntea camarazilor.

Calea adoptată de Sima este sinonimă cu lipsa de caracter şi cu încălcarea principiilor legionare, el găsind de cuviinţă să... vagabondeze!

Conform principiilor legionare orice şef legionar – chiar şi un simplu şef de cuib, darmite Şeful Legiunii! - trebuie să fie întotdeauna în frunte, în special în momentele grele, iar nu să fie preocupat să se pună el la adăpost, lăsându-şi camarazii la voia întâmplării!

(continuare în numărul viitor)

Nicoleta Codrin

VASILE MARIN – CREZ DE GENERAȚIE (III)

CE ESTE POLITICA NAȚIONALISTĂ

(...) ***De totdeauna, pentru marea gloată anonimă ca și pentru toți cei care n-au adâncit niciodată realitățile vieții noastre publice, s-a făcut politică "naționalistă" în țara românească.*** De totdeauna au existat legi "naționaliste", presă "naționalistă", instituții "patriotice", și mai cu deosebire ***partide politice ale căror titulaturi începeau sau sfârșeau,, aproape fără excepție, cu termenul "național".***

De la începuturile acestui pretins stat românesc, căruia noi i-am tăgăduit totdeauna existența firească, și până la generația mișcărilor studențești, care pune piatra de hotar între lumea de ieri și cea de mâine, cu excepția miracolului Eminescu și a unei pleiade de publiciști, urmași ai liniei trasă incandescent de geniul lui profetic, printre care în frunte se așează marele Aurel C. Popovici, viața publică a țării a fost regizată de naționalismul pe care eu l-aș denumi ***naționalismul caragialesc.*** Naționalismul teoretizat de "*Vocea Patriotului Național*", redactat de junele Rică Venturieano, pentru educația politică a mulțimii, ai cărei autentici reprezentanți sunt Nae Ipingescu și Jupân Dumitrache Titircă - Inimă-Rea, realizat pe teren economic în societatea enciclopedică cooperativă "*Aurora Economică Română*" a lui Cațavencu și difuzat în toate straturile sociale de partidul "*X... național*", al cărui reprezentant la guvern este Fănică Tipătescu și-al cărui "*ales*" în adunarea populară este... "onorabilul, stemțabilul, Agamiță Dandanache, "cu familie de la patruz' și-opt în toate Camerele."

În afară de politica misionară a generației studențești de după război, arhanghelismul legionar încadrat în făgașurile genialei viziuni a lui Eminescu, marele critic al falșei așezări statale de azi și uriașul deschizător de drumuri, **prin care generația noastră se leagă, sărind peste secole, cu faptele de granit românesc ale lui Ștefan cel Mare,** în afară de politica aceasta legionară, transformată prin jertfa slujitorilor ei tineri și neînfricați în crez și misiune, **viața noastră publică de după război continuă cu aceeași vehemență, uneori mai dârz chiar, ofensiva naționalismului caragialesc.** (...)

Prin jocul unui calcul care n-a dat niciodată greș, ***asociațiile de exploatare a avutului obștesc, care sunt partidele, au înțeles de la începuturile așa zisei noastre vieți de stat să-și fățuiască activitatea cu poleială naționalistă.***

Create sub impulsul marilor curente și reforme ale Apusului zguduit de catastrofa socială și morală care a fost marea Revoluție de la 1789, partidele politice românești, rezultate ale împerecherii dintre masonerie și democrația străină de realitățile noastre, au fost nevoite, sub presiunea unor curente de care nu puteau să nu țină seamă, să accepte să se transforme în organizațiuni parțial "naționale". Și era firesc aceasta, într-o țară care n-a cunoscut nici feudalism, nici burghezism, care n-a cunoscut comunismul de la 48 și nici influența nefastă a marilor capitaluri, ci care, pe tot trecutul ei, de la cronicari, prin marii dascăli cărturari, și până la Minai Eminescu, a cunoscut o singură realitate: naționalitatea.

În numele acestei naționalități, valoare permanentă în rezolvarea ecuației românești în cadrul european sau mondial, s-a mișcat totul în țara aceasta.

Constrânse deci au fost, la rândul lor, și partidele să se înjghebeze și să țină seama, vom vedea că numai aparent, de considerentul primatului național.

Așa, partidul pașoptist, mason, democrat și universalist al lui Ion Brătianu și C. A. Rosetti, partidul liberal (roșu), s-a transformat forțat de împrejurări în partid național-liberal, și tot astfel cincizeci de ani mai târziu, sub porunca aceleiași realități, **partidul internațional, narodnicist, marxist, democrat și iudaizat al țărănismului, a devenit partidul "național-țărănesc".**

Dar a confunda firma cu conținutul nu este o însușire a noastră.

Dacă pentru vechea generație, veșnic păcălită, termenii s-au suprapus, pentru generația care a luat cunoștință de ea însăși și de misiunea sa în zorile anului 1922, lucrurile sunt complet schimbate. De aci se va ivi, cu un moment mai de vreme, sfârșitul atâtor formații hibride, de a căror nocivă activitate în primul rând statul și națiunea română au avut de suferit.

Ce reprezintă "naționalismul" partidelor? Un atribut formal: atât și nimic altceva. **Răspunsul la problema pusă de noi îl vom trage dintr-o serie de întrebări. Iată-le:**

Cu cât au contribuit partidele "naționale" la crearea unui stat național românesc? Care este sensul de viață națională în care au îndrumat spiritul și viața acestei țări? Cât au contribuit la tălmăcirea potențialelor materiale, spirituale și morale ale țării în valori real-naționale?.

***

STATUL NAȚIONAL ÎN RAPORT CU MIȘCAREA NAȚIONALĂ

(...) Pornim de la elementul popor. Vedeți Dvs., ca să existe o alcătuire omenească care să se transforme într-un stat și, la rândul lui, statul să poarte în el o misiune, trebuie să se bazeze pe ceva. Pornim de la un fapt constatat de toată lumea; există la un moment dat un popor, nu-l numim încă, nu-i spunem națiune, vom vedea în momentul când vom ajunge la ea.

Ce este un popor? Am putea, cu simple elemente, să definim cu toții această noțiune; definiția nu poate fi perfect reușită, ci numai în parte. Un popor este o mai mare adunare de oameni care au aceeași origine, care mărturisesc aceleași credințe religioase uneori, care se așează pe un teritoriu determinat pe care și-l caută în cursul istoriei și pe care la un moment dat și-l precizează, care vorbesc aceeași limbă și care sunt agitați de **aceeași metafizică spirituală.**

Un popor poate trăi sub forma aceasta o vreme mai îndelungată sau mai scurtă. În momentul în care, însă, ia cunoștință de forța lui, **în momentul când** și-a precizat o poziție de viață în raport cu el însuși și în raport cu celelalte popoare, în momentul în care acest popor a luat cunoștință de el însuși, acest popor se transformă într-o **națiune.**

Națiunile sunt, pentru noi care mărturisim crezul național, prima și ultima dată ale existenței unui popor. Acesta este pentru noi un lucru care nu suferă nici un fel de interpretare. **Națiunea este ultima rațiune a existenței noastre, dincolo de națiune nu mai avem nimic.**

Acum, vă veți gândi fiecare că s-ar putea - cel puțin așa se spune, și au pretenția unii că simt - *că afară de națiune mai poate exista un alt lucru, pare-se mai mare, adică omenirea.* Socialiștii îi zic umanitate, ca și utopiștii cu ideologiile așa-zise de stânga.

Domnilor, o națiune este o realitate propriu-zisă și o dovedim.

Dar ce este omenirea? Ce este această umanitate? Aceasta nu știm prea precis dacă se poate dovedi și vom vedea de ce.

O națiune creează o cultură, o națiune - cum spunea într-o seară prof. Nae Ionescu, căutând să determine caracterul națiunii - face un război, o națiune creează, în legătură cu celelalte, o stare de viață personală.

Dar umanitatea? Are ea vreun sens constructiv?

Există în cadrul umanității aceeași voință, aceleași dorințe, aceleași realizări ca în cadrul națiunilor?

Realizează această umanitate, pe care trebuie s-o concepem printr-un *cuvânt abstract,* ceva etern, durabil și pe care să putem pune la un moment dat mâna, să zicem: iată o creație *a umanității?*

Națiunile în cadrul acestei generalități, acestei abstracțiuni, pot fi elemente perfect valabile pe care le înțelegem și le vedem, cu toții. *Umanitatea* o concepem, o stare cu natură specială, dar *din ea nu se desface nimic concret, nu mai putem controla, nu poate fi un organism precis.* (...)

Dar am putea merge mai departe, întrebându-ne: **ce înseamnă naționalism? Nu cumva este un cuvânt vechi,** un cuvânt în care să-și facă loc orice fel de nuanță? Nu cumva dincolo de naționalism este ceva care depășește cadrele noastre, aceste hotare, și angajează pe om într-o viață mai largă?

Nu! Naționalismul este însușirea prin care un popor determinat se angajează printr-o anumită fire, printr-o anumită expresie, în raport cu celelalte. **Este un element de identificare.** Modul de reprezentare al unei națiuni este propriu acelei națiuni. De aceea naționalismul mi este planetar, nu este universal. Da, când spunem dragostea de națiune, este ceva general întregii alcătuiri care înseamnă la un moment dat omenirea. Naționalismul înseamnă a iubi pământul, a trăi în formele pe care le dă existenței tale firea ta. Aceste date sunt elemente care pot defini orice fel de naționalism. **Dar naționalismul ca atare nu poate să se manifeste decât în cadrul unei națiuni** și aici intervine specificul unei națiuni. **Naționalismul este o armă de luptă,** de înlăturare, **această armă nu se întrebuințează împotriva altor popoare cu scop de acaparare, de cucerire;** este o armă de luptă firească, care **leagă pământul cu cerul, al unei singure națiuni.** Intre națiuni există aceste bariere pe care le ridică fondul național cu expresiunea lui pură, care aparține numai unei națiuni.

Acesta este naționalismul. (...)

Ori, naționalismul este un tot organic care leagă cerul cu pământul, este ca un zid imens între noi și altă lume.

Atunci pe noi ne poate interesa o luptă politică așezată pe o teorie veche, a claselor sociale, care promovează economicul și civilizația mecanică pe care o avem și astăzi cu desfriul belșug?

Nu! Realitatea omenească nu poate fi construită pe elementele mecanice, nu poate fi exprimată prin formule care nu aparțin ființei noastre. O refuză viața însăși, **așa cum Dvs. nu puteți amesteca în dezvoltarea fizică elemente care colorează obrazul, ochii, părul și astfel să vă dea altfel de viață și de existență decât cea avută.**

La fel, naționaliștii nu pot primi alte ideologii decât acelea care izvorăsc din propriile lor rădăcini.

Atunci, pentru realizarea unei vieți naționale în cadrul unui stat așa cum am încercat să-l precizăm, Mișcarea Legionară are în primul rând o acțiune misionară. Această acțiune misionară se manifestă în toate ocaziunile de viață, pe plan individual astăzi, pe plan colectiv mâine. (...)

Domnilor, pentru a încheia, Dvs., mai ales cei care sunteți de pe șesuri, dacă ață călătorit pe întins de șes vara, **ați văzut cum la un moment dat vă apare din mijlocul câmpului un copac,** de cele mai multe ori un stejar. Este aproape un nonsens ca în acea întindere de pământ, în acea uniformitate care confundă uneori marginile cerului cu ale pământului, să te aștepți să răsară ceva în sus. Se desface puternic un copac din pământul acela care îl înconjoară; din regularitatea bulgărilor anonimi, pământul zvâcnește la un moment dat o ființă vie, parcă ar vroi să se unească cu cerul: este **concretizarea voinței acestui pământ de a se înălța la cer. Tot așa în cadrul acestei colectivități românești, din anonimatul miilor de bulgări cari sunt oamenii ce o compun, a răsărit ca un stejar puternic și viu, care să unească pământul cu cerul, Mișcarea Legionară.**

ION MOȚA – CRANII DE LEMN (II)

RĂSPUNS UNEI ÎNTÂMPINĂRI

(...) Afirmăm din nou, sufletul acestei națiuni este pierdut și doar odată cu mișcarea națională a început a se mai trezi puțin, ici-colo, din rătăcirea pierzătoare. Prin "pierdut" înțelegem rătăcit pe căile pierzării, nu distrus, căci de-ar fi distrus, n-am mai exista. Din această pierzătoare rătăcire regulă generală care, de asemenea, nu exclude excepțiile, noi admitem că mai există posibilitatea de mântuire, însă printr-un alt sistem decât acela al oricăruia dintre partidele politice de azi.

Am constatat pierzătoarea rătăcire a sufletului atât în viața individului, cât și în a familiei și a societății naționale. Probe suficiente nu putem da în cadrul unui articol în care ne vom mărgini să afirmăm și să cităm puține exemple, sub rezerva de a ne completa ulterior.

Individul de azi are sufletul rătăcit, pierdut, stricat (nu ne contraziceți prin citări de excepții). Rătăcit, pierdut, stricat în raport cu cerințele sufletului tip admis de Dumnezeu la viață, cerințe stabilite în criteriul fundamental al vieții: doctrina creștină. E deci rătăcit, pierdut și stricat cel ce nu e adevărat creștin.

Azi, în regulă generală și mai ales în clasa conducătoare a neamului, spiritul creștin e aproape stins din suflete. E domnia Anticristului în viața individului (anumite forme exterioare și obiceiuri creștine la suprafață dar vane în interior, salvează doar oarecari aparențe și superstiții, dar nu mai cuprind nici o urmă de licărire sfântă sau, în cazul cel mai bun, păstrează doar resturi atât de mici de spirit creștin, încât acestea nu mai au efect cumpănitor pentru salvarea sufletului. (...)

Familia de astăzi, afirmăm (dovezi, altădată) că suferă de aceeași decadență ca și individul. Unde mai întâlniți azi moralitatea severă a familiilor bunicilor noștri? Unde mai vezi azi părinți ca Brutus al romanilor care, pentru interesul patriei trădate, și-a distrus familia, condamnându-și singur fiii la moarte?... Dar e așa departe acest tip sublim, e așa de departe virtutea mamei romane care, primind vestea că singurul ei fiu a murit în război, a răspuns: "*De aceea l-am născut*", încât **astăzi regretăm dispariția nu a unor asemenea înălțimi morale; ci dispariția obișnuitei familii cinstite, regulă generală mai ieri, în care virtutea era un lucru comun**, icoana era nelipsită din casă, nici nu se așeza nimeni la masă înainte ca părintele de familie să spună rugăciunea... Și, odată cu dispariția acestora, buruienile patimilor copleșiră și virtuțile și țăria acestei celule de bază a organismului social al unei națiuni, iar efectele se văd și se vor vedea încă.

Am dori așa de mult să nu ni se răspundă iarăși, naiv - dacă nu perfid: "*Ei bine, și de ce mai stă totuși edificiul național în picioare?*". **Un neam bolnav nu moare ca omul, în 2-3 ani, ci în secole, iar aparențele de azi** - ce aparențe strălucitoare erau în Rusia anului 1913! - **nu garantează, contra logicii, un viitor de sănătate.** (...)

***

HITLERISMUL GERMANILOR DIN ROMÂNIA

(...) Și atunci se naște o primă și cardinală întrebare referitoare la caracterul pe care și-l poate însuși un .hitlerism săsesc, și referitoare, totodată, în relațiile noastre cu acest hitlerism autohton: Ce atitudine vor lua Sașii - cu sinceritate și onestă hotărâre - în cazul acestor conflicte de interese româno-germane? Vor fi de partea Germaniei? Aceasta i-ar transforma automat în dușmani ai Patriei noastre comune românești și ar legitima orice reacțiune contra lor, așezându-i (acolo unde nu sunt azi), în categoria minorităților dușmane ale României, a minorităților care n-au fost capabile a găsi calea de echilibru care să le permită o viață alături de noi, asigurată, iar nu o viață contra noastră, inadmisibilă. Iar dacă Sașii s-ar rândui cumva în această categorie a dușmanilor României, va fi inevitabil să ia cunoștință că **în viitorul Stat românesc legionar își vor găsi loc și hrană toți minoritarii leali și care nu constituie un pericol pentru românism, dar acest Stat legionar în nici un caz nu-și va hrăni inamicii.** Adică exact cum face Germania actuală, și face bine.

Căci se știe: România, cu toți kilometrii ei pătrați, este o țară românească, iar nu un Stat polinațional. Minoritarii n-au aceleași drepturi cu Românii decât până la limita primejduirii existenței Statului și a poporului românesc. (...)

Dacă s-ar pune vreodată nenorocita alternativă de a alege între interesele Românilor și ale Sașilor - presupunând că ele n-ar putea fi echilibrate fără păgubirea României - ei bine, vor trebui să triumfe interesele românești și numai ele. Această țară, în întregimea ei, este a noastră, a Românilor. Numai minoritarii care nu ne ating interesele își au asigurată o ospitalitate perpetuă și o liberă dezvoltare. Căci noi singuri, Românii, am creat acest Stat prin mii de ani de jertfe și suferințe, și noi singuri avem răspunderea în fața istoriei pentru integrala menținere a drepturilor lui în viitor.

Țara românească nu poate fi niciodată o Româno-Ungaro-Germanie, în care fiecare "popor" al țării și-ar avea frântura lui de patrie care s-ar putea separa la nevoie, de soarta și interesele celorlalte frânturi de Stat. Statul național românesc unitar, indivizibil în concepție și în fapt, România, e țara Românilor.

Iar minoritarii conlocuitori cu noi nu trebuie să aibă decât o singură grijă: să fie leali și să nu atingă cu nimic interesele Statului și ale națiunii românești, pentru a putea trăi în tihnă și pace alături de noi, beneficiind de ospitalitatea și probitatea românească totdeauna respectuoasă față de drepturile altuia.

De aceea am spus că nu se poate concepe și nu se poate admite un adevărat "hitlerism" Germanilor de la noi. (...)

Din acest motiv nu poate exista nici un adevărat hitlerist sas în România, adică nici-un soldat desăvârșit și total supus Fuhrer-ului german atât de simpatic nouă tuturora, atât de stimat și de apreciat de noi toți, până la limita intereselor românești.

Cu atât mai puțin poate exista o filială a partidului hitlerist în România având ca șef, mai mult sau mai puțin aparent, pe Hitler. (...)

***

TROIȚA DE LA ORĂȘTIE

La Orăștie, localitatea natală a comandantului Bunei Vestiri Ion I. Moța (și locul unde tatăl său, protopopul Ioan Moța, a tipărit ani de zile renumita foaie naționalistă ***"Libertatea"***), **a fost ridicată, la sfârșitul anului care tocmai a trecut, o frumoasă troiță în memoria celor doi eroi legionari, Ion I. Moța și Vasile Marin, căzuți pentru apărarea Crucii.**

Monumentul, donat de d-na prof. Viorica Marinca din Cluj, a fost amplasat în centrul orașului, **lângă Catedrala Ortodoxă ridicată prin strădania protopopului Ioan Moța și a legionarilor.**

Troița a fost inscripționată cu cuvintele: "*În memoria eroilor martiri Ion Moța și Vasile Marin, căzuți în apărarea lui Christos în Spania, la 13 ian. 1937. În veci pomenirea lor!*".

Este interesant de remarcat că, **deși inscripția de pe troiță nu menționează că Ion Moța și Vasile Marin au fost legionari, simpla ridicare a acestei monument creștin a stârnit un cor de lamentații mișelești orchestrate.**

"*Cuvântul liber*" din Deva n-a fost capabil de o reacție mai de bun simț sau măcar mai inteligentă decât cea din nr. 3792, întrebându-se "*cum de este posibilă înălțarea unei troițe dedicată unor eroi legionari în timp ce, de exemplu, statuile lui Antonescu sau Petru Groza sunt dărâmate.*" (?!) Ca și cum s-ar putea face vreo comparație între comunistul Petru Groza, unealtă a distrugerii poporului român, și naționaliștii creștini români! (Sau ca și cum s-ar putea pune semnul de egalitate între o troiță, simbol al creștinătății, și o statuie!)

Așa-zisa imparțialitate "democratică" îi face, probabil, pe reporterul zelos să "confunde" Crucea cu secera și ciocanul și pe Dumnezeu cu Lucifer.

Sus amintita revistă, considerând, în mod evident, că dovada relei-credințe trebuia subliniată, a revenit o săptămână mai târziu, cu alt articol, susținând că "*fenomenul legionar nu a fost reabilitat și stârnește numeroase dispute la nivel național*".

Păi, ca fenomenul legionar să fie "reabilitat", ar fi trebuit să fie întâi condamnat, ori **nici o instanță din lume n-a condamnat, vreodată, Mișcarea Legionară!** Nici regimurile din perioada interbelică, nici Carol al II-lea, nici Ion Antonescu, nici Tribunalul Internațional de la Nurnberg! Și nici măcar comuniștii!

În perioada interbelică legionarii au fost prigoniți și asasinați fără vreo sentință de condamnare, Mișcarea fiind achitată în procesele intentate de autorități; în timpul regimului antonescian legionarii au fost condamnați – atenție: individual, nu ca organizație! – pentru rebeliune împotriva lui Ion Antonescu, iar în **perioada comunistă** legionarii au fost condamnați **– nota bene: individual, nu colectiv, ca organizație! -** pentru "*complot împotriva ordinii statale*", adică **pentru lupta împotriva comunismului!**

Reacția *Primăriei* a fost la fel de stupidă ca și cea a mass-mediei locale: cum nu putea să dărâme troița, aceasta aflându-se pe terenul Protopopiatului Ortodox Român, și-a permis totuși să șteargă cuvintele care menționau că Ion Moța și Vasile Marin au căzut în apărarea lui Christos!

Deci aceasta este, de fapt, marea problemă a celor care ne conduc și a celor care încearcă să modeleze opinia publică (autoritățile și presa)**: nu naționalismul, nu legionarismul, ci, de-a dreptul, credința strămoșească a românilor în Christos, și lupta pentru apărarea Lui!**

Lupta împotriva Crucii nu este o noutate (din păcate), dar, așa cum scrie Ion Moța, ***"Biserica întemeiată de domnul Christos nu va putea fi doborâtă nici de porțile iadului"***!

Pagină îngrijită de Cuibul "Vestitorii"

ISTORIA DESTINDERII DINTRE LEGIONARI ŞI REGIMUL CARLIST

- Dvs., d-le dr. Milcoveanu, care aţi trăit în mijlocul evenimentelor, cred că sunteţi în măsură să aduceţi multe lămuriri în legătură cu istoricul destinderii dintre legionari şi regimul carlist din primăvara anului 1940, destindere survenită după asasinarea Căpitanului şi a elitei legionare. Subiectul este incitant şi necunoscut publicului larg.

- Mai întâi să explic ce a fost evenimentul cu numele "destinderea".

Dictatura carlistă s-a văzut contrazisă de victoria fulgerătoare a Germaniei şi de politica de pasivitate militară a Angliei şi Franţei cu armatele auto-stopate la graniţa de vest a Germaniei. Această înaintare victorioasă a Germaniei şi această pasivitate militară a Aliaţilor, l-au determinat pe Carol al II-lea să treacă de la politica filo-engleză la cea filo-germană.

În scopul acesta, unul dintre mijloace a fost să-şi cosmetizeze dictatura personală cu vopsea legionară, sub forma unei "destinderi".

Ceea ce numesc istoricii "destinderea cu legionarii" n-a fost sinceritate nici din partea regelui, nici din partea legionarilor: Carol al II-lea voia numai vopsea legionară pentru a se face credibil în noua sa politică pro germană, iar legionarii nu voiau decât să obţină libertate de acţiune pe plan tactic imediat. Ne găseam în plin război civil şi legea războiului este ca tactica să fie subordonată strategiei, dar să aibă prioritate asupra acesteia.

- Aş dori să-mi răspundeţi la câteva întrebări, având în vedere că memorialistica lui Horia Sima, "Sfârşitul unei domnii sângeroase", este printre puţinele texte legionare care se referă la destindere in extenso.

Revista "Permanenţe" nr. 5 din 2004, sub semnătura lui Ioan Popescu, a publicat un articol referitor destinderea dintre legionari şi regimul carlist.

De aceea vă rog pe dvs., care sunteţi unul dintre puţinii supravieţuitori care l-au cunoscut direct pe Corneliu Zelea Codreanu, să răspundeţi întrebărilor pe care mi le-am pus citind revista "Permanenţe".

- Vă ascult.

- Ce opinie aveţi dvs. despre această afirmaţie - citez din text: *"Horia Sima dovedeşte un curaj extraordinar şi are în minte numai datoria Mişcării Legionare de a acţiona oricât de primejdios ar fi (cu riscul multor jertfe) pentru salvarea spirituală şi materială a României (graniţele ţării erau ameninţate de cei doi coloşi Germania şi URSS, ce încheiaseră o înţelegere în ceea ce priveşte hegemonia în estul şi sud-estul Europei)."* **?**

- Exprimă adevărul în raport cu Corneliu Zelea Codreanu şi cu Statul Major Legionar: ing. Gheorghe Clime – dr. Ion Banea, care au făcut patriotism şi naţionalism cu propriul risc şi cu propria jertfă a persoanei lor, dar nu exprimă adevărul în raport cu **Horia Sima care a făcut ce a făcut cu riscul şi cu jertfa altora şi cu perfecta punere la adăpost a persoanei sale, singur beneficiar al marii tragedii.**

- Ce părere aveţi, d-le Milcoveanu, despre afirmaţiile următoare: *"Atmosfera din cercul de legionari refugiaţi la Berlin era deprimantă, iar grupul de legionari veniţi din ţară nu putea aduce o rază de speranţă în ceea ce priveşte viitorul Legiunii. Horia Sima ia iniţiativa de a redresa moralul legionarilor în ceea ce priveşte idealurile legionare. Perseverând, reuşeşte să înjghebeze un grup care este gata să acţioneze şi să nu abandoneze idealurile Mişcării Legionare."*

- Întrucât Mişcarea Legionară a fost una singură, moralul legionarilor din exil nu putea fi decât identic cu moralul legionarilor din ţară, supravieţuitori ai masacrului din 22 sept. 1939, cu adevărat "Masacrul Inocenţilor".

Privitor la Horia Sima revenit din ţară în Germania (în nov. 1939), după asasinarea elitei legionare de către regimul carlist, comandantul legionar Ion Victor Vojen mi-a spus câţiva ani mai târziu că avea "zâmbetul omului triumfător" pentru ceea ce obţinuse personal - şi anume "vidul în ierarhia legionară".

- Puteţi comenta acest text: *"Cei ce nu mai credeau în viitorul Legiunii s-au îndepărtat de camarazii lor, zicând că nu mai are rost să activeze, să se întâlnească cu ceilalţi legionari şi că toţi ar face mai bine să-şi facă "un rost", îngrijindu-se de prosperitatea propriei persoane. Printre cei care au cerut să fie lăsaţi în pace se numărau: preot Ion-Dumitrescu Borşa, Ion Victor Vojen, Viorel Trifa, Alexandru Constant şi câţiva mai puţin cunoscuţi."* **?**

- Refuzul legionarilor de a se asocia a fost în legătură activitatea de agent provocator - pe jumătate conştient, pe jumătate inconştient - a lui Horia Sima.

În anii aceia, 1938-1939, Horia Sima nu a făcut nimic din ce trebuia şi a făcut tot ce nu trebuia, confundând victoria dictaturii carliste cu victoria minusculei sale persoane.

- Ce ştiţi, concret, în privinţa desfăşurării destinderii? Revista mai sus menţionată scrie că: *"În ţară, regele, dându-şi seama de izolarea politică în care se afla (...) încearcă o destindere internă, eliberând pe câţiva fruntaşi legionari. Prin Gabriel Marinescu tatonează pe doctorul Noveanu pentru a ajunge la înţelegere cu legionarii cărora le propunea să facă zid în jurul Tronului, apărând patria ameninţată la hotarele ei."*

- Semnalez o inversare a adevărului istoric, deci o afirmaţie mincinoasă. Fraza mincinoasă din textul citat de dvs. este cea care se referă la gen. Gavrilă Marinescu şi la dr. Vasile Noveanu.

Gen. Gabriel Marinescu a fost ministru de Interne între seara de 21 sept. 1939 şi ziua de 24 nov. 1939, cu misiunea de exterminare fizică a legionarilor.

Aşa-zisa "destindere cu legionarii" nu putea fi făcută cu prezenţa gen. Marinescu, şi de aceea Carol al II-lea a schimbat guvernul în ziua de 24 nov. 1939, punând pe Gh. Tătărăscu prim-ministru şi pe M. Ghelmegeanu ministru de Interne. (Omul politic Gh. Tătărăscu n-a fost niciodată pentru crime şi masacre.)

Nu a existat nici un fel de legătură între gen. Gavrilă Marinescu şi dr. Vasile Noveanu. Noveanu fusese selectat pentru realizarea destinderii întrucât singur a ieşit din anonimat şi singur s-a oferit să rezolve problema.

Horia Sima inventează relaţia dintre gen. Marinescu şi instructorul legionar şi şef al jud. Arad în timpul Căpitanului, dr. V. Noveanu, pentru a-l compromite pe acest adversar al său, dr. Noveanu.

- Este adevărat că: *"Englezii, prin Intelligence Service, îşi propun ca prin incendierea sondelor de pe Valea Prahovei să forţeze România să intre în conflict armat cu nemţii. Acţiunea eşuează şi nemţii ameninţă Bucureştiul cu represalii."* **?**

- Afirmaţia nu corespunde adevărului istoric, întrucât zona petroliferă din Valea Prahovei era încă din oct. 1939 sub dublă pază: 50% a Serviciului Secret Român Mihail Moruzov, şi 50% a Abwerului german Willhelm Canaris. La sfârşitul lui oct. 1939 Abverul îmbrăcat în civil se găsea angajat la societatea petroliferă din România.

În dec. 1939 Moruzov s-a deplasat la Berlin şi i-a oferit lui Canaris 10 dosare voluminoase. Nu se cunoaşte decât un singur dosar: cel cu evidenţa nominală şi localizată a tuturor spionilor avuţi de Intelligence Service pe teritoriul României. Celelalte nouă dosare nu se cunosc încă şi s-ar putea ca unul dintre ele să se refere la Mişcarea Legionară.

- Ce părere aveţi despre alt citat: *"Horia Sima hotărăşte (cu asentimentul grupului de 17 legionari) să pătrundă în ţară ilegal şi să încerce imposibilul (răsturnarea regimului carlist)".*

- Este adevărată voinţa lui H. Sima de a veni în ţară pentru a prelua conducerea evenimentelor, dar a venit cu asentimentul şi poate la chemarea lui Moruzov, după ce dr. Noveanu reuşise să instituie cu succes aparent destinderea dintre legionari şi carlism.

În această operaţiune dr. V. Noveanu a fost secondat de av. Augustin Bidianu pe care Horia Sima nu-l menţionează întrucât nu vrea să se războiască cu memoria lui.

- Ce ne puteţi spune despre venirea în ţară a lui H. Sima în mai 1940 şi audienţa acestuia la Palat?

- Arestarea lui Horia Sima şi a lui Nicolae Pătraşcu de către jandarmi a fost într-adevăr întâmplătoare, în urma unui denunţ local.

Primul ordin al gen. I. Bengliu, şeful Jandarmeriei, a fost asasinarea în secret a lui H. Sima şi a lui N. Pătraşcu. Gen. Bengliu nu cunoştea relaţia personală secretă dintre Moruzov şi H. Sima şi îl socotea pe acesta din urmă drept un legionar ca toţi legionarii.

La aflarea capturii făcute de jandarmi, Moruzov s-a dus la Palatul regal şi a obţinut asentimentul regelui pentru anularea ordinului dat de gen. Bengliu. În epoca aceea, 1938-1939, întregul aparat represiv al României era sub control direct, personal şi absolut al lui Mihail Moruzov.

Sima a fost salvat de Moruzov pentru scopul acestuia ca operaţiunea de destindere să nu se facă cu dr. Noveanu şi av. Bidianu, ci să se facă sub controlul lui, prin intermediul lui H. Sima.

- Ce părere aveţi despre acest text pe care îl reproduc?

"Nici una dintre aceste cauze nu a jucat un rol decisiv la eliberarea mea, ci a trebuit să se producă convergenţa lor într-un interval foarte scurt, pentru ca forţa lor acumulată să dărâme toate împotrivirile. Dar mai presus de aceste circumstanţe politice favorabile eliberării mele am simţit din primele zile mâna ocrotitoare a lui Dumnezeu."

- Evident că H. Sima a venit în ţară pentru a pune mâna pe conducerea supremă a Mişcării Legionare, dar această venire s-a făcut cu asentimentul, dacă nu la cererea patronului său politic, Mihail Moruzov.

Moruzov a fost un spion profesionist care s-a servit de bugetul Armatei şi de protecţia regelui Carol al II-lea pentru a face spionaj internaţional şi pentru a vinde informaţii cui plătea mai bine. Iniţial, în 1919, a fost spionul Uniunii Sovietice, iar din febr. 1936 a devenit spionul Germaniei, deşi aceasta nu l-a împiedicat să vândă informaţii şi să facă servicii Angliei şi Franţei în detrimentul Germaniei. (În iunie 1940 Wermacht-ul a capturat arhive ale armatei franceze şi a găsit în ele informaţii despre Germania, furnizate, evident contra cost, de către Moruzov, de la Bucureşti.)

Atunci, în primăvara lui1940, concepţia lui M. Moruzov era: a) cosmetizarea dictaturii carliste cu ceva vopsea legionară; b) evitarea războiului pe teritoriul României printr-o alianţă reciproc avantajoasă cu Germania.

Venirea în ţară a lui H. Sima a fost bine pregătită de către Moruzov şi ea s-a produs numai după ce destinderea dintre legionari şi carlism a fost mai mult de jumătate realizată – din partea legionarilor de dr. Vasile Noveanu – av. Augustin Bidianu şi din partea regimului carlist de col. Ernest Urdăreanu, mareşal al Palatului.

(continuare în numărul viitor)

A consemnat Victor Macarevici

In memoriam

† RADU CONSTANTIN DEMETRESCU †

28 mai 1928 - 22 ian. 2005

VULTURUL NOSTRU

A plecat pe drumul fără întoarcere, după o scurtă suferință, răpus de o boală necruțătoare, camaradul JURIST ŞI DOCTOR ÎN ŞTIINȚE ECONOMICE, CERCETĂTOR ŞTIINȚIFIC RADU CONSTANTIN DEMETRESCU, LEGIONAR ŞI MEMBRU AL COLEGIULUI NOSTRU DE REDACȚIE.

L-am cunoscut pe cel pe care îl evocăm în rândurile de față în două ipostaze diferite: ca legionar şi ca prieten vivant şi erudit; dl. *Emilian Ghika*, însă, l-a cunoscut în urmă cu circa 35 de ani, în **ipostaza profesională**, de aceea vom consemna mai întâi amintirile lui:

Intelectualul de marcă

"Eram redactorul principal al revistei lunare <<Comerțul modern>>, iar Radu Constantin Demetrescu era colaborator permanent al publicației, articolele sale fiind întotdeauna scrise şi mai ales concepute la un nivel remarcabil, trezind interesul permanent al celor 13 000 de abonați (din țară şi din străinătate).

Era cercetător ştiințific principal la Institutul de Economie Națională şi de aici provenea principala sa sursă de inspirație.

Articolele sub care îşi punea semnătura erau axate pe istoria comerțului românesc de la începuturi şi până în anii şaptezeci ai secolului trecut, dar şi multe alte materiale informative privind comerțul din cele mai avansate țări capitaliste, care se refereau la studiul pieței, legătura dintre cerere şi ofertă, eficiența economică sporită în marile magazine, mecanizarea în depozitele cu ridicata, despre restaurantele Mc Donald's şi renumite supermarket-uri americane, germane, franceze, spaniole. Prezenta şi traduceri care se refereau la evoluția şi dinamismul comerțului mondial în diferite sectoare.

Prezența lui în redacție ne făcea tuturor plăcere: era o fire jovială, comunicativă, uşor ironică, un minunat om care nu a gândit niciodată rău despre cineva. Spunea şi bancuri, mai cu seamă cele care se refereau la "Bulă" (atât de des amintit în "epoca de aur", când se făcea haz de necaz).

Critica nonşalant studiile care se refereau la piața românească a apelor minerale (căci acestea lipseau din cele mai multe magazine alimentare), graficele anuale care arătau creşterea consumului de lapte (căci pentru procurarea laptelui trebuia să stai la rând de la orele 4-5 dimineața), piața autoturismelor (se aşteptau câțiva ani până când puteai obține Dacia sau Oltcit-ul).

Odată, întors dintr-o delegație făcută în județul **VÂLCEA**, întâlnindu-l în redacție, m-a provocat la un dialog, întrebându-mă ce mi-a plăcut mai mult din această parte de vis a țării.

Întrebarea era justificată, deoarece **Radu Demetrescu era un fiu al acestor meleaguri** şi vorbea cu multă nostalgie şi cu patos despre liceul unde învățase şi despre profesori, despre drumețiile făcute, în vacanțe, pe crestele Munților Coziei, de superbele mănăstiri Bistrița, Horezu, Arnota, Mănăstirea dintr-un lemn şi altele peste douăzeci, despre paradisul apelor minerale de la Căciulata, Olăneşti sau Govora şi despre multe-multe alte locuri minunate, care îl făceau să declare, cu mândrie, că Vâlcea este cel mai frumos județ al țării.

A părăsit Râmnicu Vâlcea pentru a urma, între anii 1947-1952, cursurile **Facultății de Drept din Bucureşti**, lucrarea sa de diplomă fiind un amplu studiu al legislației României în timpul domniei lui Al. I. Cuza. În studenție a practicat **boxul**, avându-l ca antrenor pe faimosul Jimmy Călinescu (zis şi "Ciacanica"), din mâinile căruia au ieşit câțiva campioni naționali.

Pasiunea lui Radu pentru studiu şi cercetare în domenii variate l-a făcut să urmeze şi **cursurile celei de-a doua facultăți**, obținând diploma şi apoi **doctoratul în Ştiințe Economice.**

În 1989 s-a pensionat, dar nu şi-a limitat activitatea ştiințifică, lucrând pe post de **cercetător ştiințific**, colaborator extern, până în urmă cu 3-4 luni, la *IRDO - **Institutul Român pentru Drepturile Omului***, fiind **autorul unor zeci de studii cu ecou internațional.**

L-am redescoperit pe Radu în urmă cu cinci ani. Dar nu ca ziarist, ci ca **susținător al doctrinei lui Corneliu Zelea Codreanu, în sala de conferințe *Arcub* din str. Batiştei, unde proaspăt înființata *Acțiune Română* ținea conferințe.**"

Legionarul

În cea de-a doua ipostază a lui Radu Constantin, de legionar, l-am cunoscut şi noi, ceilalți membri ai *Acțiunii Române*, în urmă cu cinci ani.

Radu avea **cunoştințe solide despre Mişcarea Legionară, participa activ la discuții şi la toate acțiunile noastre**, venind, în acelaşi timp, cu sugestii demne de a fi puse în practică.

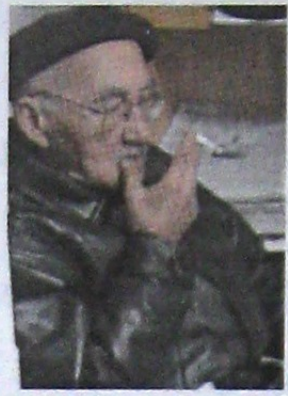
Afecțiunea lui pentru Legiune era justificată, întrucât am aflat că în tinerețe, **ca elev, făcuse parte din *Frăția de Cruce* din Râmnicu Vâlcea**, iar regretatul său frate mai vârstnic, *Mişu Demetrescu*, fusese legionar.

Sprijinul pe care l-a acordat *Acțiunii Române* a fost pe multiple planuri:

- În casa lui, neuitatul şi regretatul camarad **dr. Ionel Zeana**, ultimul comandant legionar din vremea Căpitanului, preşedinte de onoare al *Acțiunii Române* şi şef al *Senatului Legionar* reînființat în țară după 1989, **a înmânat primele săculețe de pământ** celor mai credincioşi şi dinamici membri ai *Acțiunii Române* (printre care a fost, bineînțeles, şi Radu Constantin).

De altfel, casa lui era permanent deschisă pentru noi, **multe din şedințe ținându-se aici pe vremea când încă nu aveam sediu**, iar mai târziu **găzduind camarazii din provincie** veniți în Bucureşti pentru problemele organizației.

Afecțiunea, energia, cunoştințele şi timpul lui erau, necondiționat, la dispoziția camarazilor.

- Cooptat în colegiul de redacție al *Cuvântului Legionar*, Radu Constantin **a scris, număr de număr, valoroase articole axate pe teme istorice, ultimul apărut în ianuarie anul curent** (purtând numele sugestiv: *"Mihai Eminescu, un mare naționalist creştin"*).

Era o adevărată enciclopedie vie: nu numai că orice capitol din istoria universală îi era bine cunoscut, dar poseda şi o vastă cultură şi ştia să pătrundă semnificațiile şi conexiunile evenimentelor, iar **specialistul era dublat de naționalistul creştin.**

- Galant, s-a dovedit a fi şi **un fel de Mecena** (desigur, păstrând proporțiile). Lui i se datorează multe milioane donate în fiecare noiembrie pentru comemorarea Căpitanului la Tâncăbeşti.

Radu era întruchiparea eleganței sufleteşti, făcând eforturi să-şi ajute prietenii în orice ocazie.

"Vulturul"

Cea de-a treia ipostază în care l-am cunoscut pe Radu Constantin: în urmă cu doi ani, **în inima Deltei Dunării, la Caraorman**, la casa de vacanță pe care o are aici Şeful *Acțiunii Române*, Nicador Zelea Codreanu.

Timp de o săptămână, câțiva membri ai *Acțiunii Române*, fugiți de canicula bucureşteană, s-au delectat nonstop în compania camaradului **Radu, sufletul acelei vacanțe.** În umbra unui copac cu umbră deasă, la masa plină cu bunătăți din peşte de toate felurile, stropite cu bere sau vin specific locului, vin intitulat sugestiv "1001", ne-am bucurat de prezența caldă şi tonică a lui Radu.

Pescuia, înota, era un bucătar excelent, **glumea mereu, spunea, în latină şi franceză, zeci de maxime, şi dădea adevărate recitaluri de poezie română şi franceză** - sute de versuri din Eminescu, Arghezi, Radu Gyr, Aron Cotruş, Baudelaire, La Fontaine. I-am admirat vocea şi, mai ales, **repertoriul variat de cântece**: de la melodiile primilor ani de franceză (*"Au claire de la lune / Mon ami Pierrot"*), la cântece legionare şi la altele foarte cunoscute în perioada interbelică (*"Dacă vreți, vi-l dau ca rege! / Noi atuncea: "Să ni-l dați!" / Şi ne-a dat pe Vodă Carol / Într-o zi de 10 Mai"*). Şi cum în acest ultim cântec amintit era vorba despre un vultur, pe cântărețul care fredona cu patos, închizând ochii, transpus, l-am numit "***VULTURUL***".

<u>Sub acest nume a rămas cunoscut în organizația noastră</u> - dar nu numai din cauza acestui cântec, ci şi pentru că **niciodată nu se lăsa înfrânt, având simțul umorului chiar şi în situații limită.**

Într-o excursie cu barca pe lacurile Puiu, Puiuleț, Roşu şi Roşuleț, dintr-odată s-a iscat o furtună cumplită, valurile inundând şi smuncind furioase, în toate părțile; mica ambarcațiune nu mai înainta, fiind la un pas să se scufunde în mijlocul unui lac pustiu, de 600 ha. Toți se speriaseră, pe bună dreptate, mai puțin Radu care şi aici făcea glume, numindu-se "gondolierul Deltei" şi râzând de cei din Veneția, care nu ştiu ce-i furtuna pe canale.

Aşa l-am cunoscut pe Radu...

Despărțirea

Am pierdut, pe neaşteptate, un prieten extraordinar...

L-au însoțit pe ultimul drum, la cimitirul *Bălăneanu*, într-o zi rece şi însorită de ianuarie, soția sa, pictorița *Cornelia Dăneț*, fiica sa, *Raluca*, tot pictoriță, rezidentă la Paris, fiul său, *Costin*, director în Timişoara la o societate româno-italiană din domeniul textilelor, sora sa, *Madi Demetrescu*, prietenii, camarazii şi colegii de servici de la *Institutul Român Pentru Drepturile Omului*.

Biserica spațioasă era neîncăpătoare pentru mulțimea coroanelor funerare şi a celor profund îndurerați de trecerea în veşnicie a iubitului şi valorosului Radu Constantin Demetrescu.

Fiul său, econ. *Costin Demetrescu*, a avut dreptate când şi-a încheiat scurtul discurs funebru cu cuvintele: *"Când eram puşti, tata mă asigura că nu va muri niciodată, că e nemuritor; acum, uitându-mă în jur şi văzând atâta lume, constat că nu s-a înşelat:* ***este nemuritor în inima celor care l-au cunoscut!"***

"Cântecul legionarilor căzuți" şi cămaşa verde, atât de dragă lui, l-au însoțit în mormânt... *Acțiunea Română, Cuvântul Legionar* şi camarazii nu-l vor uita niciodată pe **Vulturul** lor!

Fie-i țărâna uşoară!

Redacția

Pagini uitate, pagini regăsite

SOROCA ÎN SCRIERILE LUI D. IOV

În 1890 Friederich Engels declara fără echivoc:
"Finlanda este finlandeză, Polonia este poloneză, iar ***BASARABIA ESTE ROMÂNEASCĂ. Nu este nici un motiv să pui la un loc popoare care n-au nimic comun între ele şi să le numeşti ruşi.*** *Este o cucerire neacoperită şi brutală a teritoriului străin.* ***E pur şi simplu o hoţie.****"*

Fireşte că aceste rânduri, deşi scrise de unul dintre cei patru "clasici" ai comunismului (Marx, Lenin şi Stalin fiind ceilalţi), au fost cenzurate şi ca atare **nu au văzut niciodată tiparul în timpul lui Gheorghiu Dej şi Nicolae Ceauşescu. La fel ca orice lucrare care se referea la teritoriul românesc dintre Prut şi Nistru**, răpit de aşa-zişii "eliberatori" din răsărit, începând cu monumentala lucrare a lui Zamfir C. Arbore, "*Basarabia în secolul XIX*" (apărută în 1898), cărţile lui Nicolae Iorga: "*Neamul românesc în Basarabia*" şi "*Basarabia noastră scrisă după 100 de ani*" (ambele apărute în 1912, la 100 de ani de la răpirea Basarabiei de către Rusia ţaristă), cartea lui V. D. Moisin: "*Ştiri din Basarabia de astăzi*" (apărută în 1915), au fost puse la index.

(Am enumerat doar câteva dintre cele mai importante lucrări apărute până la unirea Basarabiei cu România, din martie 1918.)

În rândurile de faţă ne-am propus să ştergem de praful uitării câteva pagini care se referă la oraşul SOROCA, apărute în perioada interbelică, având ca autor un nume astăzi uitat: D. IOV, pus într-un nemeritat con de umbră.

O foarte succintă biografie a lui D. IOV:

Născut în martie 1888 la Flămânzi, jud. Botoşani, a fost director al Teatrului Naţional din Chişinău în 1919, inspector general al Artelor din Botoşani în 1920, deputat în 1926, senator în 1931, prefect de Soroca în 1921 şi 1926, **autor al câtorva cărţi de proză şi poezie**, ultima filă din viaţa sa întorcându-se în anii 50: **mort în închisorile comuniste pentru "vina" de a fi un bun român** şi un critic dur al duşmanului nostru de dincolo de Nistru.

Reproducem reportajul "*Soroca: Sinaia Basarabiei*" (publicat în nov. 1938, în revista "*România*") **şi poeziile "*Au înflorit castanii la Soroca*", "*Soroca azi*"** (din volumul de poezii "*Covor basarabean*", 1943) **– D. IOV.**

Totodată, reproducem şi două gravuri în tuş ale lui Th. Kiriacoff-Suruceanu, care au ilustrat volumul de poezii al lui D. Iov, amintit mai sus.

Emilian Georgescu

SOROCA: SINAIA BASARABIEI

"Iată un ţinut în care turismul ar trebui să facă lung popas, de odihnă, de încântare, de împrospătare sufletească. Şi nici greutăţi prea mari nu-ntâmpină călătorul care, domic de drumeţie, pleacă seara din Bucureşti într-un vagon care-l lasă, a doua zi, în staţia Floreşti, pe malul Răutului, sub coasta unde se soresc, albe, sate moldoveneşti încinse de brâul apei pe care-o cern cu crâsnicele pescari nevoiaşi.

Într-o oră un autobuz orăşenesc mănâncă 46 km. pe-o şosea cum nu sunt altele în Basarabia, coborând şi urcând prin zarea largă cu aşezări de răzeşi sau mazâli, tăind păduri şi domolind fuga în dealul Sorocii, ca pentru odihnă.

Oraşul este potopit pe vale, străjuit de dealuri stâncoase pe care podgoriile urzesc dantelării verzi, şi păzit de Nistru, bătrân şi liniştit, torcându-şi monoton povestea trecutului la soba amintirilor.

Cobori spre oastea caselor pe drumul cotind mereu, jucând de-a v-aţi ascunselea, pe după dealul ce fuge înghiţind şoseaua să ducă-n râpă viile şi livezile ce se surp. În stânga, uriaşi pereţi de piatră, albi, unii vineţi de cremene, alţii cu chilia de pustnic săpată-n ei, cu uşa chenărită privirilor, ca o îmbiere.

Pe-un umăr de stâncă pichetul de grăniceri străjuieşte Nistrul. E ca un prieten ce-ntâmpină drumeţii cu straturi de flori şi frânturi de gospodărie. De-aici, pe-un drum îngust, după ce treci podul Bechirului, pe sub stânci uriaşe, călătoreşti de-a lungul Nistrului, cu platoul ucrainean în ochi şi intri în oraş, îmbătat de răcoroasa privelişte, cu podgoriile coborâte-n suflet, cu chimirul Nistrului încins, cu măreţia unor împrejurimi în inimă, ca un farmec.

Fără îndoială că Soroca este cel mai frumos oraş din Basarabia. Nu s-a greşit când a fost botezat drept a doua Sinaie. *Înconjurat din trei părţi de înălţimi, oraşul, cuibărit ca-ntr-un castron, odihneşte, ocolit de vânturi, sub o reţea de soare, învrăjbit vara de stâncile de calcar înfierbântate ca nişte plite.*

Aşezare veche, dinaintea lui Christ, schimbându-şi numele din Olhionia în Serghidova, când Dacii înălţau cetate de strajă, apoi în Crachita, oraşul îşi tot schimbă numele după seminţiile care-l stăpâneau: grecii, dacii, genovezii...

Numai înfăţişarea a rămas aceeaşi. Când treci spre Cetate întâlneşti case care negreşit au în temelii pietre cărate de seminţiile veacurilor. Patima vremii a lăsat urme nu numai pe clădiri, ci şi pe înălţimile de piatră.

Privite de la malul Nistrului, dealurile oraşului cresc, ca-n poveşti, într-o măreție impunătoare. Case mărunte, patriarhal atârnate la piept vânăt de stâncă, furişate sub poale de livezi, case stăpânind podgorii căţărate pe prăpăstii, clinuri de păduri hotărnicind vii, stânci ameninţând să se prăvale - totul pare-un sat de munte urcat sub cerul larg, să privească peste Nistru depărtările Republicii Moldoveneşti. Ca nicăieri în ţară poposesc primăvara miile de privighetori să farmece ţinutul. Prin viile în floare cu mireasmă tare, prin livezi, prin pădurile unde năvălesc izvoare, împletesc cântecul lor de dragoste şi tinereţe. De pe dealurile Zastâncii, din livezile Bujorăncii, din tufele de liliac înspicat în ograda de târg, de nicăieri şi de pretutindeni amanţii înaripaţi îşi orchestrează iubirea fărâmiţând inimile în note de cleştar. Se culcă atunci peste oraş o poezie grea. Înfloresc, sub cerul înflorit, lacrimi, şi se desprind petale târzii de trandafiri, azurii, din a căror vrajă le-a alungat somnul...

Urci pe strada ce duce în dealul oraşului. Te opreşti în pieptul urcuşului şi caţi în urmă, spre oraşul proptit în malul apei. Rămâi fermecat de-o privelişte ca-n vis. Ochii poposesc la lampol, la 12 km., unde, pe malul stâng al Nistrului, oraşul răsare dintre copaci. Urmăreşti Nistrul, leneş şi greoi, când intrând în stânci să le urnească spre mare, când furişându-se cotit pe după dealuri, să-şi ascundă urma. Se pierde şi creşte-n lumină sub clinul Bujorăncii unde vara plutesc morile. Intră-n oraş să facă brâu Cetăţii drumul între cele două ţări, înţepeneşte în mal câteva stânci rostogolite, face cot alb la podul Bechirului şi intră sub poala pădurii Trifăuţului, pierzându-se în depărtările sucite.

Între cele două lumi rămâne de veacuri stăpână Cetatea cu zidurile înalte, privind prin creneluri, biruitoare ca-ntotdeauna.

Nistrul şi cu Cetatea înfrăţesc istoria ce dăinuie pe-amândouă malurile de când Ştefan Voievod stăpânea aici, iar Duca Vodă avea hătmănia Ucrainei şi reşedinţa în Ţichinovca, sat din faţa Sorocii cu case pe unduiri de dealuri, prinse ca nişte arnici pe mâneci de cămaşă."

***

AU ÎNFLORIT CASTANII LA SOROCA

Au înflorit castanii la Soroca,
Pe strada mea au înflorit castanii
Şi-n liniştea ce plânge din podgorii,
Sub umbra lor se plimbă azi duşmanii.

Cum stau la rând, pe uliţa pustie,
Îmi par răzeşi, chemaţi la adunare
Şi-n freamătul cu fire de poveste,
Trezeşte parcă din adânc chemare.

Bătrânul Nistru, pribegit în vremuri,
Urzeşte cânt pe stative de stâncă
Şi doina tristă din castani o fură,
Să ducă-n sate jăluire-adâncă...

Au înflorit castanii la Soroca
În primăvara plină de-ntristare,
Ca policandre verzi în care ard
Mii lumânări zvârlite din altare.

Nu se deschid fereşti ca să-i sărute
Ca-n alte dăţi, din fiecare casă,
În uşile unde şopteau în noapte,
Pragul, nu-i prag, e piatră care-apasă.

De-aici, din depărtările pe unde
Durerea-şi poartă 'n amintire paşii,
Sub volbura de lacrimi ce duc ochii,
Aud pe strada mea cum trec vrăjmaşii.

Au înflorit castanii la Soroca
Au înflorit şi-acuma, ca-n toţi anii;
Pe uliţa pustie şi străină,
Azi, pentru cine-au înflorit castanii?

Dă Doamne, toamna care va veni,
Să pângărească suflet de pahonţ,
Să fie-o palmă fiecare ram
Şi fiecare fruct, să fie-un glonţ.

***

SOROCA AZI

Mi-am zdrenţuit şi sufletu-n ruine
Şi-am plâns de ce-am găsit, din ce-am ştiut...
În orice colţ creşteau flori din trecut,
Cu amintiri ce-s prăbuşite-n mine...

M-am chinuit pe străzi cu visuri multe
Şi-am lăcrămat pe sub castani de aur;
Din tot ce ieri plutise, ca un plaur,
S-a irosit, ca frunze de vânt smulte...

Ca-ntr-un Bugeac creşte pustiu pe toate,
Pe gânduri bălării ca şi pe stradă,
Păcat de ochii care ştiu să vadă,
Cum toate zac pe-ntinderea de moarte...

O, unde eşti Sorocă de-altă dată,
Cu zămisliri de frumuseţi cereşti,
Cu farmec de poveşti încununată,
Soroca mea de-atuncea, unde eşti?

Ce uragan s-a abătut în vreme,
Peste livezi, podgorii, peste oameni,
De nu mai poţi nici visuri ca să sameni,
De nu mai este nime să mă cheme.

Mă-ntorc din lumea ta, ca un pribeag,
Făr-adăpost şi văduv de dreptate...
Şi-ţi las de-a pururi inima: un steag,
Să fâlfâie deasupra, pe Cetate....

ANULAREA IDENTITĂȚII

Analizând situația în România ultimilor ani, putem constata că suntem victimele manipulării instituite de sistemul de guvernare.

Omul și-a pierdut rolul de creator de sistem și societate, devenind doar un creat al acestora.

Un om ce are la baza existenței sale anumite principii de viață, este extrem de periculos pentru cei ce-și satisfac interesele din funcții-cheie. S-a urmărit, așadar, crearea unui om care să înlocuiască ideile, principiile, cu obiecte. Astfel, omul de tip nou creat de societatea de consum își va căuta salvarea în obiecte. **Iată animalul cel mai ușor de dresat!**

Pentru ca un sistem politic să se legitimeze, este nevoie ca el să se sprijine pe anumite principii furnizate de comunitatea ce-l creează. **În momentul în care normele sunt de import, comunitatea asupra căreia se răsfrânge sistemul începe să fie mutilată.** Aceasta s-a întâmplat după Revoluția pașoptistă când începuseră să se importe idei și modalități de organizare de sorginte franțuzească. În acest sens Mihail Eminescu menționa că "*românii au dat casa de piatră românească pe palatul franțuzesc de hârtie*".

Una din consecințele procesului de deznaționalizare ar putea fi apariția cât mai multor elemente anarhice, omul ajungând să nu mai aibă un specific, un anumit mod de a se relaționa cu exteriorul.

Lipsit de cercul colectiv ce-i poate furniza aceste elemente (nația), omul dezorientat nu-și va mai putea manifesta atașamentul valoric și spiritual față de o comunitate și va începe să distrugă tot.

Lipsa apartenenței la un grup îl va întoarce pe om în starea inițială de sălbăticie.

Nici din punct de vedere cultural omul nu poate crea ceva în afara nației lui. Nu vom mai avea ce critica sau dezvolta, căci fără un fundament de la care să pornim, nu putem construi nimic.

Democrația, așadar, are drept limită: dictatura maselor, categorie ce nu are întotdeauna discernământul necesar de a desemna elitele; manipularea, element ce mutilează codul valoric al individului, și propagarea elementelor nocive ale societății de consum.

Dacă în comunism elementele anti-sistem erau anihilate prin bătăi și torturi, astăzi opresiunea este de ordin psihologic. **Prin cumpărarea omului cu obiecte, prin modul în care acesta este determinat să-și petreacă ore în șir făcând lucruri inutile (televizor, presă de scandal etc.), se creează o anumită stare de indiferență ce-l determină și pe cel revoltat la pasivitate, făcându-l să creadă că nu se mai poate face nimic.**

Mesajul pe care încerc să-l transmit este acela de a nu ne mulțumi cu statutul de obiect, de jucărie a unor indivizi nedemni de a fi numiți oameni. Existența ne este dirijată pentru că noi acceptăm...

Fiți tari pe poziție! Fiți Oameni!

Alexandru Buican
student, 19 ani

UN ȚĂRAN POET: GRIGORE POPOVICI

De curând am primit la redacție o mică donație tocmai din com. RĂDĂȘENI (jud. SUCEAVA): două volume de poezii intitulate "*POEZII PATROTICE ANTICOMUNISTE ȘI PAMFLETE AFUMATE*".

Mica donație a fost însă o mare surpriză, pentru că autorul acestor volume este un țăran autentic care s-a hotărât să-și exprime în versuri gândurile, durerile și bucuriile, înflorind cu migală semne tricolore și cruci și concentrând în ele dârzenia muntelui.

Bădia Grigore Popovici s-a născut și a trăit toată viața în Rădășeni. Iată povestea unei întregi vieți de om, rezumată în câteva cuvinte simple: a fost ciobănaș la oi, a luptat pe front în cel de-al doilea război mondial; din cauza manifestărilor sale anticomuniste a făcut ani grei de închisoare, apoi și-a continuat viața muncind în dragul lui sat natal, ascultând glasul pământului și privind spre cer, asemeni străbunilor...

Aripile inspirației care l-au înconjurat pe bădia încă de pe când era copil nu l-au părăsit nici acum și, în "asfințit de soare", Grigore Popovici s-a hotărât să-și strângă în volum o parte dintre creațiile lirice de o viață, fremătând de istorie și zbucium. Rapsodul și-a sacrificat agoniseala de o viață pentru a împărtăși celor ce vor veni un crâmpei din bogăția sa sufletească. Versurile lui robuste sunt, prin ele însele, o lecție și o mustrare adâncă pentru domnii cu ifose care se încâlcesc în teorii sterile. Aflat în legătură neîntreruptă cu seva dătătoare de viață a pământului și tradițiilor românești, bădia n-a putut fi păcălit de miraje străine și false. Unii "domni" mai cântă și acum comunismul, în timp ce bădia a înțeles încă de la început rostul lucrurilor; "domnii" se sfâșie între ei pentru un loc efemer dar călduț în colivii de sticlă, în timp ce bădia înfruntă viscole și arșițe cu fruntea sus și inima deschisă...

Îl felicităm din inimă pe rapsodul popular, îi mulțumim pentru plăcuta și emoționanta surpriză, și oferim cititorilor noștri câte o poezie din fiecare volum:

COMUNISMUL

Comunismul e ca râia
Care roade-n epidermă,
Dar la noi în România
Se transformă în cavernă.

A pătruns adânc sub piele,
A pătruns și în stomac:
Tot se scarpină românul,
Însă nu-i mai dă de hac.

Alifia este falsă
N-are eficacitate:
C-un descântec în pucioasă
În zadar te ungi pe coate.

Asta-i râie învechită,
Zămislită la Kremlin;
Cu mult sârg e răsădită
De "duhovnicul" Stalin.

Nu se vindecă, și pace!
Vor mai trece ani în șir
Până când bătrâni, cârmacii
Vor pleca la cimitir.

Li se va deschide poarta
Și cu drag vor fi primiți
De bătrânul Scaraoțchi
Și-n văpăi vor fi pârliți.

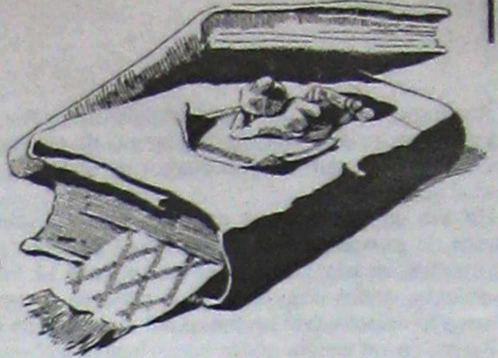
NĂDEJDEA CUCULUI

Cucule pasăre-aleasă
Mi-ai lăsat inima arsă
De ce cânți așa de rău?
Parcă nu ți-i glasul tău
Cucul zice: "- Am uitat
De tare ce-s supărat
Că tot codrul cel frumos
L-au izbit dușmanii jos.
Am avut un brad în munte
Nalt, frumos, de ani trei sute,
Unde cuibul îmi făceam
Și voinicilor cântam.
Dar un neam străin de țară,
Cu securi și cu topoare
Mi-a tăiat brăduțul meu.
Blestema-i-ar Dumnezeu!
Și de-atunci am colindat
Codri-ntregi în lung și-n lat
De la Dorna în Vrânceni
Și-n Carpații ardeleni
Codri-ntregi sunt prăbușiți
Pus la cale de bandiți
Și de asta-s supărat
Și mi-i glasul tulburat.
Aș pleca în altă țară,
Dar mai stau o primăvară
Că nu pot să părăsesc
Mândru codru românesc.
Nu mă-ndur ca să mai plec
Mă gândesc că toate trec.
Și să știți frați de la mine
După rău, vine și bine!"
Așa cântă mândrul cuc
Când în codru eu mă duc.
Și-a ales un loc mai sus
Unde barda n-a ajuns.

Concurs

"ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEŞTI"

- premii în cărţi -

Condiţii de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, se pot da telefonic sau personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariţiei revistei. Premiile se vor ridica de la redacţie.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII IANUARIE: "*Care sunt condiţiile pe care trebuie să le îndeplinească o elită legionară?*" a fost dat de o studentă la Facultatea de Litere din Sibiu, în vârstă de 19 ani, Anca-Bianca Moronescu (din Balş), care a câştigat vol. I din Arhiva istorică "*Învierea*" (Şerban Milcoveanu).

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Condiţiile pe care trebuie să le îndeplinească o elită legionară, orice şef legionar, fie el simplu şef de cuib, sunt:

- înţelepciune (trebuie să se gândească bine când ia o hotărâre, pentru ca să fie bună; hotărârea trebuie luată repede şi dusă până la capăt);
- blândeţe şi dragoste pentru oamenii de sub comanda lui;
- drept cu toată lumea. (Nici adversarului nu-i poate face nedreptate. Va lupta cu el, îl va învinge, dar pe căile dreptăţii, ale moralei; nu prin laşitate sau minciună.);
- curaj şi hotărâre în ceasuri de primejdie;
- trebuie să-şi aleagă locul cel mai greu (în orice ocazie în lume, nu numai în lumea legionară: un legionar nu se înghesuie ca să apuce cel dintâi loc la masă sau cel mai bun pat la culcare);
- trebuie să fie dibaci, adică orice ordin să-l ducă la bun sfârşit, întrebuinţând căile cele mai inteligente;
- trebuie să comande clar şi să-şi ducă oamenii la biruinţă;
- să nu vorbească de rău pe camarazii lui şi să nu permită să i se vorbească de rău despre alţii;
- să ştie să păstreze armonia în unitatea pe care o conduce (este cea mai importantă calitate a unui şef);
- să fie foarte cuviincios cu toată lumea (să nu bruscheze lumea, pentru că în loc de a o atrage s-o îndepărteze);
- cumpătare la toate (legionarul poate petrece, dar nu se îmbată);
- să fie om de cuvânt;
- să fie de o cinste care să-i atragă stima tuturor oamenilor din jur.

Într-un cuvânt, şeful legionar trebuie să se poarte în aşa fel, încât toată lumea să poată spune: *„Într-un legionar te poţi încrede, căci un lucru luat de un legionar pe seama lui îl duce la bun sfârşit."*

Numai înzestrat cu astfel de calităţi, un şef legionar va putea, prin şcoala cuibului şi prin puterea exemplului, să transforme fiecare român, creând un suflet nou, un adevărat caracter, care va şti să învingă în toate împrejurările, şi cu care ţara se va putea mândri.

Rezumând, pentru o elită naţională, condiţiile care trebuie îndeplinite sunt:

- curăţenia sufletească; capacitatea de muncă şi de creaţie; vitejia; viaţă aspră şi războire permanentă cu greutăţile aşezate în calea Neamului; renunţarea voluntară de a acumula averi; credinţa în Dumnezeu; dragostea.

ÎNTREBAREA LUNII FEBRUARIE: De ce nu a plecat Căpitanul din ţară în 1938, când îi era ameninţată viaţa, şi de ce a refuzat apoi să evadeze din închisoare?

PREMIU: "*Stilul legionar de luptă*" de Const. Papanace.

***

Poşta redacţiei

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICOLAE BADEA (secretar redacţie)
STR: VLAICU VODĂ NR. 23, BL. V39, AP. 37,
SECT. 3, BUCUREŞTI, **Tel.: (021) 322 3832**

Revista se difuzează la chioşcurile RODIPET din BUCUREŞTI **şi din toate reşedinţele de judeţ ale ţării**,
precum şi în alte localităţi pe care nu le mai enumerăm.
Vă rugăm cereţi revista: distribuitorii n-o afişează!

Jean Stroe – Bouxwiller: Ne bucură dovezile de prietenie oferite mereu de dvs.: abonament, scrisori etc., cu atât mai mult cu cât dvs. singur ne-aţi descoperit şi ne-aţi întins mâna imediat. Suntem în totalitate de acord cu materialul trimis. Din ultima scrisoare consemnăm pentru cititorii noştri că mitropolitul ortodox român din Europa Occidentală şi Meridională, Î.P.S. Iosif Pop, a binecuvântat calendare creştine ortodoxe care numerotează total anapoda duminicile de după Rusalii (omiţând duminici sau sărind dintr-odată peste o duminică, pentru a se întoarce, după alte câteva duminici, la cea sărită), şi aceasta.

Stela Neagoe – Simeria: Vă mulţumim pentru atenţie şi rândurile primite, pentru că vă gândiţi la noi, că nu ne-aţi uitat, deşi aveţi atâtea probleme grave.

Nicolae Itul – Călan: Fotografiile şi precizările referitoare la troiţa ridicată în Orăştie în memoria eroilor Moţa şi Marin au fost binevenite şi au sosit la timp; vă mulţumim şi aşteptăm să ne ţineţi la curent cu ceea ce se va mai întâmpla.

Ion Neguţ – Alba Iulia: Scrisoarea dvs. privitoare la existenţa unui steag legionar verde cu o gardă de fier aurie pe mijloc nu este prima care afirmă aceasta, dar este prima care face şi o precizare: de unde anume deţine informaţia - din cartea istoricului militar Alex. Mihai Stoenescu, "*Istoria loviturilor de stat din România*", vol. 2.. Având în vedere aprecierea de care se bucură sus numitul istoric, am căutat şi noi pasajul respectiv şi l-am găsit. Aproximativ. Domnia sa s-a informat la nişte legionari bătrâni care au negat cu vehemenţă existenţa unui asemenea steag. De ce s-o mai fi informat nu ştim, căci domnia sa trage totuşi altă concluzie, absolut gratuit: "*La toate casele verzi din ţară exista câte un steag verde.*" Pe noi şi pe cei avizaţi această afirmaţie ne pune pe gânduri pentru că riscă să-l pună pe istoric într-o lumină defavorabilă, şi nu ne convine nici nouă această postură pt. dl. Stoenescu. Atenţie: nu a existat niciodată pe pământul României decât o singură "*Casă Verde*". Ca o singură *Casă Albă* în SUA, ca un singur Downing street în Anglia etc. În acea - unică în România - "*Casă Verde*", nici un minut nu a fluturat altceva decât tricolorul românesc! Atenţie: "*Cărticica şefului de cuib*" care reglementează toată organizarea legionară, nu vorbeşte decât despre tricolorul românesc. Atenţie: Inventarea, adoptarea unor noi simboluri ale Mişcării Legionare nu a fost posibilă până la asasinarea Căpitanului şi a Statului Major Legionar, datorită disciplinei de fier din Mişcare. Atenţie: Impostura la conducere şi devierea de la doctrina şi ideologia Mişcării Legionare de după 1939 se certifică încă o dată prin eventuala apariţie a acestor steaguri. Atenţie: acolo unde veţi vedea steaguri verzi arborate, să ştiţi că acolo impostura este la ea acasă.

Ana Bianca Moronescu – Balş: Ne-au impresionat sinceritatea şi căldura dvs. Evident că vă vom expedia premiul acasă, având în vedere distanţa mare între oraşe. Vă rugăm să transmiteţi tatălui dvs. salutul nostru: asemenea părinţi, care să insufle copiilor dragostea pentru legionari, sunt rari în zilele noastre!

Mihai Manoilă – Bucureşti: Având în vedere că scrisoarea dvs. comportă un răspuns amplu care ne-ar fi ocupat toată rubrica, vă rugăm să nu vă supăraţi că vom răspunde în numărul viitor. Un răspuns telegrafic în această chestiune nu poate fi dat, mai ales că subiectul abordat de dvs. este unul dintre "caii de bătaie" ai duşmanilor Mişcării.

Viorel Tănase - Sibiu: Deţineţi locul întâi printre senatorii legionari în ceea ce priveşte numărul exemplarelor cumpărate şi distribuite din revista noastră! Sunteţi printre fruntaşii la plata cotizaţiei pe acest an (ca şi anul trecut, de altfel), iar în ceea ce priveşte donaţia pentru statuia Căpitanului nu vă faceţi griji, pentru că aţi donat destul! Vă foarte mulţumim! Să vă dea Dumnezeu numai bine, după sufletul dvs. de adevărat legionar, şi multă sănătate, ca să putem serba centenarul dvs.! Vă salutăm cu admiraţie, domnule instructor legionar, contemporan al Căpitanului şi drag camarad!

Nicoleta Codrin

Periodic editat de "*ACŢIUNEA ROMÂNĂ*" ISSN 1583-9311

Redactor şef: **Nicoleta Codrin**
Colegiul de redacţie: **Radu Constantin**, Emilian Ghika, Corneliu Mihai
Secretar de redacţie: *Nicolae Badea*

Relaţii cu publicul **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti**
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Vineri, între orele 15^{00} – 19^{00}
Tel.: (021) 322 3832 sau 0745 074493
e-mail: actiunea-romana@actiunea-romana.com